

BIBLIATANULMÁNYOK

Oktatás

Írták: *Hetednapi adventista
felsőoktatási intézmények rektorai*

TANÍTÓI MELLÉKLET

2020. október, november, december

Copyright © Hetednapi Adventista Egyház, 2020

Felelős kiadó: *Ócsai Tamás*

Fordította: *Hegyes-Horváth Csilla*
Lektorálta: *Dr. Gyetvainé Gerlai Krisztina*
Felelős szerkesztő: *Zarkáné Teremy Krisztina*

Kiadja a Hetednapi Adventista Egyház
2119 Pécel, Ráday u. 12.
Ügyintézés: *Dr. Tokics Imréné*
E-mail: tmaria@adventista.hu
Telefon: 06-30-530-7279 (munkaidőben)

Nyomdai előkészítés: *Ecsedi Gabriella*

Nyomdai munkálatok: *Szóllósy Műhely, Debrecen*
Felelős vezető: *Szóllósy Botond*

TARTALOM

1. tanulmány: Tanítás az Édenben	4
2. tanulmány: A család	10
3. tanulmány: A törvény mint tanítómester	16
4. tanulmány: „Az Úr szemei” - a Biblia világképe	22
5. tanulmány: Jézus, a mesteri Tanító	29
6. tanulmány: A Mester további tanításai	35
7. tanulmány: Istentisztelet az oktatásban	41
8. tanulmány: Tanítás és a megváltás	47
9. tanulmány: Az egyház és az oktatás	53
10. tanulmány: Művészeti és természettudományos képzés	59
11. tanulmány: A keresztyén és a munka	66
12. tanulmány: Szombat: tapasztalni és megélni Isten jellemét	72
13. tanulmány: A menny, az oktatás és az örökös tanulás	78

Ajánlott internetes oldalak:

Generál Konferencia:

- www.adventist.org

Transzeurópai Divízió:

- www.ted-adventist.org

Newbold College:

- www.newbold.ac.uk

Magyar Unió:

- www.adventista.hu

Dunamelléki Egyházterület:

- <http://det.adventista.hu>

Gyere ahogy vagy:

- www.gyereahogvagy.hu

Tiszavidéki Egyházterület:

- <http://tet.adventista.hu>

Advent Kiadó:

- www.adventkiado.hu

Adventista Teológiai Főiskola:

- www.atf.adventista.hu

Ifjúsági Osztály:

- www.ifiinfo.hu

Reménység Evangélizációs Központ (REK):

- www.remenyivt.hu

Bibliatanulmányok:

- www.bibliatanulmanyok.hu

White Könyvtár:

- www.white-konyvtar.hu

Tanítás az Édenben

Áttekintés

Kezdetben nem voltak iskolák vagy egyetemek, az ember mégis megkapta a tudást gazdag bölcsességgel és erénnyel, könyvek, előadóteremkék és internettel működő elektronikai eszközök nélkül is. A szálló ködön át (1Móz 2:6) láthatjuk Isten alakját a kert osztálytermében, és két friss, agyagból formált diákot, akiket nemrégiben keltett életre az Úr lehelete (1Móz 2:7). Az Éden kertjére általában nem gondolunk osztályteremként, amiben Isten ül oktatóként, de az e heti tanulmány ebbe az irányba terel bennünket.

Mózes első könyvének elejétől kezdve az oktatásnak kétféle rétegét látjuk feltárulni. Először is ez a könyv lehetőséget ad rá, hogy Ádám és Éva saruiban (vagy inkább mezítlábas lábnyomában) járjunk, és hallgassuk a mesterkurzust, amit Isten valószínűleg nekik tartott a teremtés történetéről, az emberi család létének céljáról és kötelességeiről (1Móz 1:26-28), a természet csodáiról. Beszélt nekik a házasságról (1Móz 2:18), és figyelmeztette őket arra, hogy van egy ellenség és egy tiltott fa is (1Móz 2:17). Másodszor pedig úgy tanulhatunk *Mózes első könyvének* elbeszéléséből, mint egy tankönyvből. Bepillantást kaphatunk abba, hogy milyen jellegű volt a kígyó kísértése, milyen következményekkel járt a bizalmatlanság és az engedetlenség, miféle támadás érte Isten jellemét és hogyan nyert igazolást, valamint milyen megoldás született megmentésünk érdekében. Ezek a témák jelennek meg, hogy tanuljunk és elmélkedjünk róluk.

Ha bármely tudományág történelmi alapjait ismerjük, az nagyobb rálátást és aprólkosabb tudást nyújt. Mint ahogy a geometriai tanulmányok során nem lehet helyettesíteni semmivel az euklideszi axiómák ismeretét, ugyanúgy *Mózes első könyvének* első fejezeteit is fontos ismernünk a Biblia további részének, valamint a megváltás történetének a megértéséhez.

Ártatlanul a ravaszággal szemben

A kígyó jellemzésére használt „ravasz” jelző 1Mózes 3. fejezetében rávilágít egy fontos különbségre a kígyó, valamint a férfi (*adam*) és felesége (*ishsha*) között. Az *‘arum* héber szó jelentése az, hogy „ravasz”. A szó gyöke ugyanazokból a mássalhangzókból áll, hasonló magánhangzókkal, mint a „mezítelen” (*‘arom*) szó, ami Ádám és Éva állapotát jellemzi az előző versben. Ha a héber szöveget hangosan olvassuk, a két kifejezés (*arom/arum*) tulajdonképpen egymás mellett szerepel, és az olvasó felfigyelhet a szójátékra. Az ártatlan Éva belép a tapasztalt, ravasz család területére. Ádámmal együtt végül megették a gyümölcsöt, és attól kezdve minden megváltozott.

Mégis hogyan sikerült ez a kígyónak? Hogyan volt képes mindössze 26 szóval rávenni a tökéletes ellátásban részesült, elégedett, büntetlen teremtményt arra, hogy fellázadjon Isten ellen, aki maga a szeretet (1Jn 4:8)? Bárhogyan is, de elérte. Ha alaposan elemezzük a kígyó és Éva közt lezajlott beszélgetést, tanítóként beszélhetünk arról, mennyire ravasz volt Sátán stratégiája, és milyen hatékony most, évezredekkel később is.

Az Éden iskolája és az engedelmesség próbája

Az Éden nem csupán egy kert volt, hanem oktatási „intézmény”: „Az oktatási rendszer, amelyet Isten a kezdet kezdetén megalapított, mintaként kell, hogy szolgáljon az embernek, amíg csak tart a világ. Az Éden iskoláját azért hozta létre a Teremtő, hogy az alapelveket szemléltesse. Az Éden kertje volt az osztályterem, a természet a tankönyv, a Teremtő maga a tanár, az emberiség összülei pedig a tanulók” (Ellen G. White: *Nevelés*. Budapest, 2015, Advent Kiadó, 17. o.).

Ádám és Éva oktatásának voltak feltételei: attól függött, hogy rendíthetetlenül hűségesek maradnak-e isteni Tanítójuk kívánalmaihoz és parancsaihoz. „Ameddig híven követték Isten törvényét, egyre jobban tudtak ismeretet szerezni, örülni és szeretni. Tudásuk állandóan új kincsekkel gazdagodott, a boldogság új forrásait fedezték fel, és egyre tisztább fogalmakat kaptak Isten felmérhetetlen, kiapadhatatlan szeretetéről” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 25. o.).

Ezért, hogy bizonyossá váljon, hűségesek maradnak-e, Isten próbára tette engedelmességüket. „Az angyalokhoz hasonlóan Éden lakóinak is volt próbatételük. Csak a Teremtő törvénye iránti hűség feltételével maradhattak boldogok. Az engedelmség életet jelentett, az engedetlenség pedig pusztulást. Isten gazdag áldásokat kínált nekik, de Ő, aki nem kímélte a vétkes angyalokat akaratának áthágása miatt, nem kímélhette őket sem; a törvényszegésükkel eljátszották ajándékait: saját boldogtalanságukat és pusztulásukat okozták” (i. m. 27. o.).

A nagy teszt nem más volt, mint egy fa és egy tiltás. „A kert közepén, közel az élet fájához állt a jó és a gonosz tudásának fája. Isten ezt a fát arra szánta, hogy engedelmségük, hitük és szeretetük próbája legyen. Az Úr megparancsolta öszüléinknek, hogy ne egyenek arról és ne is érintsék, nehogy meghaljanak. Megmondta, hogy egy kivételével a kertnek minden fájáról bátran ehetnek, de ha arról a fáról esznek, bizonyosan meghalnak” (Ellen G. White: *The Story of Redemption*. [A megváltás története]. 24. o.).

Isten nem csak egyszerűen utasítsa Ádámot és Évát arra, hogy ne kóstolják meg a gyümölcsöt. Angyalokat küldött, hogy további tanácsokat és útmutatást adjanak az emberpárnak, mondják el nekik, hogy együtt sokkal hatékonyabban ellen tudnak állni a kísértésnek, mint külön-külön. „Az angyalok figyelmeztették Évát, hogy napi munkája végzése közben ne távozzon el férjétől. Vele kevésbé veszélyezteti a kísértés, mint amikor egyedül van. De belemerülve kellemes munkájába, Éva öntudatlanul elbarangolt mellőle. Amikor észrevette, hogy egyedül van, érzett valami veszélyt, de legyőzte félelmét; elég bölcsnek és erősnek gondolta magát ahhoz, hogy felismerje a bajt, és ellenálljon annak. Nem törődve az angyalok figyelmeztetésével, csakhamar kíváncsisággal vegyes csodálattal bámulta a tiltott fát” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 28. o.).

Éva nem rendelte alá kíváncsiságát az angyalok tanításának, valamint Istennek sem, aki a Mestere volt. „Éva kíváncsisággal vegyes csodálkozással meredt a tiltott fa gyümölcsére. Látta, milyen gyönyörű, és azon töprengett, hogy Isten miért tiltotta meg olyan határozottan a gyümölcs evését, sőt még érintését is. Ekkor érkezett el az alkalom Sátán számára. Megszólította, mintha képes volna kitalálni a gondolatait: »Csakugyan azt

mondta Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek» (1Móz 3:1, ÚRK)” (Ellen G. White: *The Story of Redemption*. 32. o.)?

A kígyó nyitó kérdése volt az ék, ami rést vágott Éva világnézetén, és aláásta mindazt, amit addig értékesnek és igaznak tartott. „A kísértő törbe csaló kérdésére így válaszolt: »A kert fáinak gyümölcséből ehetünk; de annak a fának gyümölcséből, mely a kertnek közepette van, azt mondta Isten: abból ne egyetek, azt meg se illessétek, hogy meg ne haljatok. És mondta a kígyó az asszonynak: Bizony nem haltok meg; hanem tudja az Isten, hogy amely napon esztek abból, megnyilatkoznak a ti szemeitek, és olyanok lesztek, mint az Isten; jónak és gonosznak tudói« (1Móz 3:2-5). Sátán kifejezte, hogy ha öszüleink esznek arról a fáról, a lét magasabb szintjére jutnak, a tudás szélesebb mezejére lépnek. Arra célzott, hogy az Úr féltékenyen vissza akarja ezt tőlük tartani, nehogy vele egyenlővé magasztosuljanak. Sátán maga is evett a tiltott gyümölcsből, és ennek eredményeképpen megszerezte a beszéd képességét. Az a gyümölcs csodálatos bölcsességet és hatalmat ad; Isten ezért tiltotta meg, hogy megköstöljék vagy akár csak megérintsék. A kísértő azt sugalmazta, hogy nem fog bekövetkezni Isten fenyegetése, csak meg akarta félemlíteni őket. Hogyan is halnának meg” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 28. o.)?

Ez a beszámoló a világnézeti nevelés példája. Éva világnézete a bűnbeesés előtt szilárdan nyugodott a Teremtő Isten ismeretében, aki bőségesen gondoskodott teremtményeiről, és csakis az önzetlen szeretet motíválta. A tiltott fa próbaként állt ott, mint annak szimbóluma, hogy Ádámnak és Évának - bár szabadok voltak - nem kellett függetlenül élni Istentől, aki alkotta őket. A kígyó azonban más képet festett a befolyásolható és ártatlan Éva elé. Ugyanazokat az adatokat használva, amelyek körülvették őket, egészen másképp magyarázta a kert dinamikáját. Úgy tüntette fel Istent, mint aki 1) maximálisan korlátozza számukra a jót, 2) önmagára nézve fenyegetőnek érzi azokat, akik részesülnek a tiltott fa tudást adó erejéből és 3) féltetjékoztatja teremtményeit, illetve becsapja őket azzal az állításával, hogy a fa gyümölcsének illeteése is halálos következményekkel jár. Erre az emberek bizonyára kétségbe vonják Isten szeretetét. Ha meginog bennük a bizonyosság az Úr szeretetét illetően, onnan kezdve megkérdőjelezzük Isten szavahihetőségét. Innen már csak egy apró lépés, hogy elutasítják a tekintélyét. Ádámmal

és Évával ez történt, mi pedig követtük őket. A hetednapi adventista oktatás küldetése az, hogy kiigazítsa az emberek gondolkodásában az Isten jellemével kapcsolatos eredendő torzítást. Az igazságot kell bemutatni arról, hogy ki is valójában Isten, aki a saját képmására teremtett bennünket, és ez is egyedi módon képesít erre a feladatra.

Gyakorlati alkalmazás

- 1) A kísértésről szóló beszámolóban kulcsmotívum a szégyen, a mezítelenség és a félelem hármasa. Az szerepel az első emberpár bevezető leírásában, mielőtt még a kísértésnek engedtek volna, hogy mezítelenek voltak, de nem szégyellték magukat (1Móz 2:25). Engedetlenségük egyik közvetlen következménye éppen az volt, hogy észrevették mezítelenségüket, és emiatt szégyellni kezdték magukat (1Móz 3:7). Majd kicsit később újra a félelem és a szégyen készítette őket arra, hogy elrejtőzzenek, amikor meghallották *Adonai Elohim*, vagyis az Úr Isten hangját (1Móz 3:9-10). Az Úr még meg is kérdezte tőlük, honnan tudják, hogy mezítelenek (1Móz 3:11). A beszámolónak ebben a részében nem szerepel a bűn, a lázadás vagy a gonoszság héber szava. Miért mondhatjuk mégis, hogy erről volt szó? Miért lett embervoltunk szerves része a szégyen és a félelem? Isten és az általa biztosított üdvösség ismerete miként ad megoldást és választ ezekre a kérdésekre?
- 2) Az emberek gyakran nagyon szigorúnak gondolják a keresztények Istenét. Hányszor hallottuk már, hogy „ugyan mi a rossz ebben vagy abban”? Mi a leghatékonyabb módja annak, hogy megváltoztassuk Istenről ezt a több évezredes nézetet? Az egyik út az, ha világossá tesszük, hogy Isten még ma is csak egy dologtól tiltja el az általa teremtett embert: a bűntől. A fa ezernyi más gyümölcsöt is terem, ami viszont nem jelenti azt, hogy dolgok ezreitől tiltana el bennünket az Úr.

AZ IGAZ ISTENT KERESNI

Jayasheela Venkatesh (34), India

9 évvel ezelőtt Jayasheela iszonyú szegénységben élt Dél-India középső, vidéki részén.

Férje, Venkatesh, kőművesként mindig nehezen talált munkát. Egy 4 éves kislány és egy 2 éves kislányuk volt. Az asszony naponta háromszor leborult a családi szentély előtt, ahová kőbálványok három fotóját tették. Péntekenként mindketten böjtöltek, majd napkeltétől napnyugtáig imádkoztak az isteneikhez. Bármennyire odaadóak voltak, imáik nem találtak meghallgatásra. Alig volt mit enniük. Néha egy-egy kedves szomszédtól kaptak némi zöldséget. Máskor éheztek. Jayasheela úgy döntött, más isteneket keres. Egy vasárnapot ünneplő keresztény közösségbe kezdtek járni. Amikor az asszony a harmadik gyermekét szülte, a babának légzési nehézségei voltak, de a lelkész imája után minden rendbejött nála. Ezt követően Jayasheela minden alkalommal a lelkészhez fordult imáért, ha a gyermekei betegek lettek. Mindig gyógyulás következett, és az édesanya úgy gondolta, megtalálta az igaz Istent. A lelkész halála után azonban kétségbeesett, amikor a gyermekei újra betegek lettek, mert nem volt, aki imádkozzon értük. Fogta a Bibliáját, és valahogy kislabizálta a szavakat. Olvasás közben rácsodálkozott, hogy Jézus a hetedik nap, szombaton ment istentiszteletre, nem pedig vasárnap. A gyülekezetben megkérdezte erről az új lelkészt, aki megszálolttnak nevezte, és azt magyarázta, hogy Jézus eltörölte a törvényt, nekünk sem kell foglalkozni ezzel.

A lelkész ugyanakkor a gyülekezetben a Tízparancsolatot tanította a gyermekeknek, és amikor Jayasheela elment hozzájuk látogatóba, látta a falon a törvényt ábrázoló festményt. Most már valóban összezavarodott. Ekkor azért imádkozott, hogy Isten mutassa meg neki az igazságot. Néhány nappal később találkozott egy rokonával, akit nem látott már 7 éve. A férfi elmondta, hogy időközben egy olyan gyülekezetbe csatlakozott, ahol megtartják az egész Tízparancsolatot, beleértve a szombatot is. Mára Jayasheela a férjével együtt hűséges hetednapos adventista lett. Nyitottak egy házi gyülekezetet új, vidéki otthonukban. Már nem szegények. Ebben a kis gyülekezetben nemrégiben egyetlen szombaton a falu 15 lakója adta át a szívét Jézusnak.

A család

Áttekintés

„Valójában maga az élet iskola.” Így kezdődik a tanulmány, majd úgy folytatódik, hogy a család az első osztálytermünk. Egyetlen gyermek sem túl fiatal ahhoz, hogy halljon Isten jóságáról. A Mindenható nagyságáról szóló ének és ima kezdődjön a bölcsőnél és tartson a sirig.

Ádám, Éva, Káin és Ábel a bolygó első családjának a tagjai voltak. Elképzelni is alig tudjuk, milyen lehetett az, amikor az emberi történelem kis magja találkozott mondjuk a reggelizőasztalnál! Nem volt mesze az Éden kertje, a maga teljességében virágzott, zöldellt, mégis immár elérhetetlenül; nem is beszélve az örökdő angyalokról, akik a bejáratnál álltak lángos pallossal. Kétségtelen, hogy ez a rejtélyes és fenséges, ragyogó látvány kérdések végtelen sorát csalta elő a fiúkból. „A Teremtő Isten tette ezt” – talán ez lehetett a vezérmotívum, amire Ádám és Éva felfűzték a fiúk kíváncsi elméjéből kipattant kérdéseire adott feleleteiket. Annak alapján tudtak válaszolni, aminek szemtanúi voltak, valamint amit személyesen tapasztaltak a teremtő Istennel való kapcsolatukban. Beszélhettek nekik az ősevangéliumról, az Istentől küldött Fiúról, aki azért születik meg, hogy a kígyó fejére taposson (1Móz 3:15), áldozatot hoz, hogy visszavihesse az emberiség családját a kertbe és a dolgok majd újra úgy legyenek, ahogyan lenniük kell.

Isten Fiának gyermekéveit és neveltetését vázlatosan megismerhetjük *Lukács és Máté evangéliumának* első néhány fejezetéből. Ez a kép méltón példázza a nevelés értékét. Látjuk, Jézus minden lehetőséget megragad arra, hogy tanuljon mennyei Atyjától és tanítsa a papokat a templomban (Lk 2:41-51).

A tanulmány rávilágít, hogy az oktatás a kommunikáció segítségével zajlik. Fontos és kiemelendő, hogy a kapcsolatok építése kulcsstényező a hatékony kommunikáció és tanítás szempontjából. Ezt a gondolatot még alaposabban kifejthetjük alább.

Kommentár

Nem lehet eléggé hangsúlyozni a család jelentőségét. Ott válunk azzá, akik vagyunk. A tinédzsert is a családja formálja, függetlenül attól, hogy minden ellen lázad – igaz, ebben az esetben inkább az ellentét, mint az engedelmesség által formálódik. Mindenesetre mindannyian reméljük, hogy családjunk lesz az a nevelési hely, ahol felkészülünk az istenfélelemre, az érzelmi és kapcsolati stabilitásra, a tanulmányainkban és a hivatásunkban való helytállásra és a fizikai jólétre. E témák mindegyike önmagában is hatalmas, ezért e mostani tanulmány egyetlen kulsgondolatot tartalmaz, amit talán túl sokszor hagyunk figyelmen kívül, noha fontos ahhoz, hogy a nevelés minden területen hatékony legyen, ez pedig a kapcsolatok építésének a szükségessége. Az oktatók és a tanulók közötti kapcsolatok – legyen szó akár szülőkről és gyerekekről, akár tanárokról és diákokról – határozzák meg gyakran, hogy milyen hatékony a tanulás folyamata.

Kapcsolatok és a gyermeknevelés

Sok szülő reménykedik abban, hogy ha gyermekeit már a bölcsőtől kezdve az adventista gondolkodásmódra, tanításokra és életmódra neveli, akkor felnőttként majd hűséges hetednapi adventisták lesznek, elkötelezettek Isten és az egyház iránt, sőt talán még aktív szolgálatra is elhívást kapnak. Többek megdöbbenésére azonban gyermekeik nemhogy a hetednapi adventista hitben nem maradnak meg fiatal felnőtt éveikben, de még a kereszténységtől is elfordulnak. Erkölcsi értelemben olyan laza életet élnek, hogy még azokon a kortársaikon is túltesznek, akik egyáltalán nem kaptak keresztény neveltetést. A szülők reményei szertefoszlának, és ők tanácstalanul állnak, nem tudva, mi történt, hol rontották el a dolgokat.

Sok család azt teszi, amit helyesnek gondol a gyermeknevelésben, de az ellenkezőjét aratják annak, amit várnak. Természetesen számtalan különféle oka lehet annak, hogy a gyerekek háttal fordítanak adventista neveltetésüknek, de az adventista gyermekek érdekében a szülők tegegyek fel maguknak azokat a nehéz, kapcsolati kérdéseket, amelyek rámutathatnak a hibákra!

Milyen gyakran fordul elő, hogy a szülők és a gyerekek elmondhatják egymásnak mindazt, ami a szívüket nyomja? Elég biztonságban érzi

magát a gyerek ahhoz, hogy megossa szüleivel a reményeit, a félelmeit és a nehézségeit? Vajon a szülők törekszenek arra, hogy mindig megdicsérjék a gyereküket, amikor jól tesz valamit, vagy inkább állandóan kritizálják, ha hibát követ el? Túrelmesek, amikor a gyerek megbotlik új tevékenységek vagy feladatok tanulása közben? Megértően fordulnak feléjük, mert jól emlékeznek még arra, hogy milyen volt gyerekeknek lenni? Szelíden vezetik őket az Istennel való kapcsolat útján? Vagy egyszerűen csak hajcsárként vallási utasításokat hajtogatnak? Vajon a szülők biztonságban érzik magukat annyira és eléggé felnőttek ahhoz, hogy bevallják gyerekeiknek, ha hibáztak? Tudnak bocsánatot kérni? Vagy pedig próbálják a tökéletesség látszatát fenntartani, amin a gyerekek ügyis átlátnak? Elkötelezték-e magukat arra, hogy legyen idejük csak és kizárólag a gyerekeikre figyelni? Ápolják-e a kölcsönös tiszteletet egymás iránt? A szülők szelíd, biztonságos közegben alkalmazzák-e a nevelési elveket, vagy impulzívan, saját feszültségüket, dühüket adva ki? Szavaikat és tetteiket a szeretet és a szelíd gondoskodás irányítja-e a gyermekük iránt, hogy a kicsi mindig tudja: feltétel nélkül szeretik? És a lista csak folytatódik...

Ezek fontos kérdések. Függetlenül attól, hogy a szülők mennyire odaadóan adják át gyermekeiknek az adventista vallási elveket, ha a fentebb említett, kulcsfontosságú kérdéseket nem szövik bele nevelési filozófiájukba, talán az egész semmit nem ér. Vannak percek, amikor ideje letenni a tankönyveket, szünetet tartani a feladatok teljesítésében, hogy inkább minőségi időt töltsenek a gyerekeikkel. Szánjunk időt és energiát arra, hogy mély kapcsolatot építsünk ki velük, ami megtérül majd abban, hogy hatékony lesz a nevelésünk, ráadásként pedig életre szólóan elköteleződnek Jézus Krisztus iránt és örök életet nyernek!

„Veszélyes, ha a szülők és a tanítók túl sokat parancsolgatnak és dirigálnak, miközben nem építenek ki megfelelően jó viszonyt gyermekeikkel és diákjaikkal. Gyakran túlságosan távolságtartók, tekintélyüket rideg, barátságtalan módon gyakorolják, ami inkább elriasztja a gyermekeket, ahelyett, hogy megnyernék a szívüket és a szeretetüket. Ha gyakrabban gyűjtenék maguk köré a gyermekeket, megmutatnák, hogy érdekli őket a munkájuk és még a sportjátékaik is, akkor megnyernék a kicsik szeretetét és bizalmát. A gyermekek pedig hamarabb megtanulnák a tisztelet és az engedelmesség leckéjét, mivel a szeretet a legjobb tanító. Az ifjúság

íránt tanúsított érdeklődés hasonló eredményekhez vezet. A fiatal szív gyorsan reagál a rokonszenv érintésére” (Ellen G. White: *Fundamentals of Christian Education*. [A keresztény nevelés alapjai]. 58. o.).

Jézus és a rabbinikus iskola Jeruzsálemben

Rövid és velős történet számol be arról, miként találkozott a kiskamasz Jézus a zsidó törvények tudós doktoraival a páskaünnepen. „Harmadnapra meg is találták a templomban, amint a tanítómesterek körében ült, őket hallgatva és kérdezgetve. Akik őt hallották, mind álmélkodtak értelmén és feleletein” (Lk 2:46-47, ÚRK). Tehát mitől lesz Jézus a diákok mintaképe? Hogy némi betekintést kapjunk, figyeljük meg Ellen G. White következő kijelentését: „Abban az időben az egyik csarnokot, amely a templomhoz kapcsolódott, szent iskolának használták, a próféta iskolák mintájára. Itt gyűltek össze a vezető rabbik tanítványaikkal, és ide jött a gyermek Jézus is. Helyet foglalt e nagy, komoly emberek lábánál és hallgatta a tanítást. Mint aki keresi a bölcsességet, kérdezgette a tanítókat a próféciákról, és azokról a bekövetkező eseményekről, amelyek a Messiás megjelenésére mutatnak.

Jézus úgy jelent meg, mint aki szomjúhozza az Isten ismeretét... A doktorok kérdésekkel fordultak hozzá, és elámultak válaszain. Gyermeeki alázattal ismételte az Ige szavait, és olyan mélységes dolgokat tárt föl, amelyről a bölcsenek fogalmuk sem volt. Ha a rabbik követik a bemutatott igazságot, ez akkoriban vallási reformációt eredményezett volna. Mélységes érdeklődés ébredt volna a lelki dolgok iránt, és amikor Jézus megkezdte szolgálatát, sokan föl lettek volna készülve fogadására.

A rabbik tudták, hogy Jézus nem az ő iskoláikban nevelkedett, a próféciákat mégis sokkal jobban értette, mint ők. Ebben a komoly galileai fiúban nagy ígéretet fedeztek fel. Szerették volna tanítványuknak megnyerni, hogy Izrael tanítója lehessen. Nevelését ők akarták irányítani, mert úgy érezték, hogy az ilyen eredeti tehetséget nekik kell nevelniük és formálniuk.

Jézus szavai úgy érintették a szívüket, ahogy emberi szavak még soha... Jézus fiatalos szerénysége és kedvessége eloszlatta előítéleteiket. Értelmük öntudatlanul megnyílt Isten szava előtt, és a Szentlélek a szívükhöz szólt” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 57-58. o.).

Minden keresztény tudja, hogy Jézus a legfőbb Tanító, de mennyire gyakran látjuk meg benne a diákok mintaképét?

Mi tette Jézust példás diákká? Éhezett Isten ismeretére, ezért figyelmes hallgató lett. Kérdéseket tett fel, bizonyítva, hogy aktív, nem pedig csupán passzív tanuló. Nem habozott válaszokat is adni. Bizonyította, hogy sebezhető is tud lenni, és gondolatait mások elé tárta, hogy ítéljék meg, bírálják vagy erősítsék meg. Ez építette lelkében a kitartást, amire szüksége volt, amikor felnőtt korában megszállottsággal vádolták a szavai miatt (Jn 8:48) és a halálát kívánták (Jn 8:40). Már 12 éves korától (vagy még hamarabb) Istenről beszélt, ezért nem lehetett megfélemlíteni. A jó tanulókból lesznek a legjobb tanárok.

Gyakorlati alkalmazás

Bár a családuink jelenti az első osztálytermet, senki nem garantálta, hogy ez jó közeg lesz. Sok olyan rossz minta lehet a családuinkban, amit bizony később *át kell írni, meg kell változtatni*. Jó esetben összegyűjthettünk néhány (vagy több) bölcs alapelvet, amelyekhez egész életüinkben érdemes ragaszkodni. Beszéljünk ezekről a kérdésekről a szombatiskolai osztályban azzal a céllal, hogy szemléltessük, hogyan segít Isten kezelni a családi élet jó és rossz tapasztalatait egyaránt!

- 1) Milyen negatív mintákat hoztunk a családuinkból, amelyekkel kapcsolatban megfogadtuk, hogy nem adjuk tovább saját, induló családuinknak? Hogyan segít Isten és a Szentírás felismerni a negatív mintákat? Milyen világosságot kaptunk, ami segít valóban megakadályozni ezek előfordulását?
- 2) Mondjuk el, hogyan használta fel Isten a családi életüink nem éppen ideális nehézségeit, hogyan fordította a javunkra azokat!

„EZT NEM FOGJA TÚLÉLNI”

Kubera (31), India

A szüleim egy kis faluban nőttek fel India belső részén. Nem volt keresztény háttérük. Miután összeházasodtak, Bengaluruba költöztek, és az apám rendőr lett. Az édesanyám első szülésénél problémák léptek fel. Végül a baba egészségben megszületett, ám neki azt mondta az orvos, hogy nem fogja túlélni. Az egyik betegátarsa és a szülész is felajánlotta, hogy örökbe fogadják a kisbabát. Egy keresztény ápolónő, Sarala viszont azt mondta az édesanyámnak, hogy ne adja fel. „Van egy Isten, akinek Jézus a neve – mondta. – Ha hisz benne, minden rendbe jön.” „Nem ismerem azt az Istent – mondta az anyám elhaló hangon. – Tudna imádkozni értem? Segít nekünk?” Utána azonnal mély álomba merült. Sarala rátette kezét a fejére, így imádkozott Jézushoz.

Mindenki meglepetésére az édesanyám végül felépült, és 3 nappal később haza is tért a gyermekkel együtt. Anyám a betegátarsaitól hallotta később, hogyan imádkozott érte a nővér, és biztos volt benne, hogy Jézus mentette meg az életét. Elhatározta, hogy követni fogja Őt. Apám egyenesen a hetednapi adventista gyülekezetbe vitte. Ő maga ugyan nem volt hívő, de ismerte a városban működő közösségeket, és az egyik barátjától azt hallotta, hogy az adventisták azok, akik igazán engedelmeskednek a Biblia Jézusának. A következő 14 évben édesanyám még hét gyermeknek adott életet. Ma a legidősebb fiú egyházterületi elnök Indiában, a második fiú lelkész Írországban. A harmadik fiú Bengaluruban szolgál lelkészként. Három lánya egyházi iskolában tanítónő. A két legfiatalabb fiú pedig aktív gyülekezeti tag – és én vagyok a legfiatalabb.

Az édesanyámnak azt mondták az első szülésénél, hogy nem marad életben, de a Jézusba vetett hit és az ima által mégis él, összesen 8 gyermeknek adott életet, akik mind hűséges adventisták lettek. Anyám ma 72 esztendő, egészséges és 8 unokája van.

Kiskoromban édesanyám gyakran emlékeztetett Isten szavaira: „*Hát elfeledkezhetik-é az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha elfeledkeznének is ezek: én terólad el nem feledkezem*” (Ézs 49:15).

Az ő hite folytán egész nagy családom Jézussal jár.

A törvény mint tanítómester

Áttekintés

Mondhatnánk azt, hogy a törvénnyel „közönségkapcsolati” (PR) probléma van. Ez elég baj, mivel a törvény és a mindenható Isten, aki adta, sokat taníthat nekünk. A keresztyének nincsenek mindig tisztában azzal, hogy mi a törvény szerepe az életünkben. Pál hangsúlyozza, hogy nem a törvény által, hanem hit által igazulunk meg (Gal 2:16). Viszont a törvényt elvetni olyan lenne, amiért nem ez a szerepe, mintha kidobnánk a kenyérpíritót, mert nem porszívózza jól a padlót.

Aki helyesen működő szövetségi kapcsolatban áll Istennel, annak a törvény miatt nincs oka idegességre vagy ellenérzésekre. Elmondhatja Dáviddal: „Mennyire szeretem törvényedet” (Zsolt 119:97, ÚRK)! Ez jól bemutatja, hogy valakinek mennyire egészséges a kapcsolata Istennel és a törvénnyel. „Hol van a szeretet, a kegyelem vagy Jézus?” – ágnak némelyek. Van számukra egy meglepő hírünk. A legfontosabb törvény ugyanis, a törvények „krémje” a szeretet parancsa! „Szeresd azért az URat, a te Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből és teljes erődből” (5Móz 6:5, ÚRK; vö. Mt 22:36-37). Akinek gondja van a törvénnyel, vajon ezzel is gondja van? Biztonsággal kimondhatjuk tehát: Dávid királytól és a királyok Királyától, Jézustól elég megerősítést kapunk a törvényre vonatkozóan, valóban az életünk útmutatója lehet!

Kommentár

Amikor egy kellemes estét tervezünk a barátainkkal, nem valószínű, hogy ilyen javaslattal állunk elő: „Gyertek el, olvassgassuk, tanulmányozzuk ezt és ezt a törvényt!” Sokaknak ellenérzése lehet a bibliai törvények kérdéskörével kapcsolatban, ugyanis többnyire a lehangoló körökre figyelnek a Bibliában: 1) törvényadás, azok ismételtetése, 2) törvényszegés, 3) a törvényszegés pedig Isten haragját váltja ki és szörnyű következményekkel jár.

Ez a kör ismétlődik újra meg újra, egészen addig, míg az olvasók elkeseredve teszik fel magukban a kérdést: „Mi a baj Izraellel? Ez a legmakacsabb, a leglázázóbb nép a föld kerekén!” Körülbelül 30 másodpercig tart a sokk, azután valami történik. Izraelről lassan elterelődik a figyelmünk, belenézünk a példázatbeli tükörbe, eszünkbe jutnak a saját tapasztalataink. Ha őszinték vagyunk, megdöbbenő hasonlóságot látunk magunk és Izrael között, és Dávid királyhoz hasonlóan, aki Nátán próféta példázatát hallva ítéletet mondott önmagára, mi is halljuk, amint a törvény kijelenti rólunk: „*Te vagy az az ember*” (2Sám 12:7)!

Mit tanulhatunk tehát a törvény-bűn-kárhozat eléggé végzetes körforgásából, amit a legtöbb keresztény egyszerűen úgy old fel, hogy figyelmen kívül hagyja a bibliai törvényt, és idő előtt ugrik át a bűnbocsánat, a kegyelem és a megváltás témáira? Mózeshez szólva Isten megjövendölte a nép lázadását. „...*ez a nép fölkel, és más istenek után jár, és paráználkodni kezd azon a földön... Elhagy engem, és fölbontja szövetségemet, amelyet kötöttem vele*” (5Móz 31:16). Izrael népe egy 43 versszakból álló éneket tanult (5Móz 32. fejezet), amit nem lett volna szabad elfelejteniük (5Móz 31:21). Ez az ének pontosan kifejti a jövendölést. Mindez éppen azelőtt történt, hogy Isten megígérte nekik az ígért földjét és megszámlálhatatlan áldását.

Itt alapvető dolgokat találunk Istennel kapcsolatosan. Milyen is Ő, aki szándékosan köt szövetséget egy néppel, amelyről tudja, hogy hűtlen lesz hozzá? Legtöbb emberi kapcsolatunk valójában kockázatos és esetleges. Arra számítva házasodunk, hogy a társunk hűséges lesz hozzánk, míg a halál el nem választ egymástól. Bizonytalankodva valószínűleg nem köteleződnenk el. A baráti kapcsolatainkat úgy alakítjuk, hogy feltételezzük: végül nem leszünk ellenségek, akik hátba támadják egymást. Istenünk azonban kitárt karral jön felénk, átölel minket, holott pontosan tudja, hogy bűneinkkel és lázadásunkkal hátba támadjuk Őt. Ez a fenséges kegyelem!

A kegyelem akkor kerül legélesebb megvilágításba, amikor a lehangoló körforgáson keresztül szemléljük: Isten kapcsolatot épített szövetséges népével, a parancsolataival és a törvényeivel vezette őket, erre ők mégis égbekiáltó engedetlenséggel válaszoltak. Ez a szempont nyilvánvalóvá teszi, milyen szeretetteljes és kegyelmes Isten, ami világossá válik a meg-

váltás és a megbocsátás ígéretét megelőzően is. Önmagában is hatalmas csoda, hogy szövetséges kapcsolatba lép egy olyan néppel, mint mi. A megváltásról, a megbocsátásról és a helyreállításról szóló későbbi ígéretek természetesen fakadnak Isten szívéből, aki számol lázadásunk és bűnünk zsoldjával, mégsem nem tartja drágának az árat, hogy velünk lehessen egy örökkévalóságon keresztül.

Beszéljük meg! Gyorsan megértjük, hogy a Törvényadó nem a hatalom megszállottja, aki zsarnoksággal próbálná sakkban tartani a teremtményeit. Bemutatja a jellemét az, hogy kész volt szövetséges kapcsolatra lépni a néppel, amelyről tudta, hogy úgyis megtöri azt. Mit is tanít ez nekünk?

Szentírási szakasz

A hétfői tanulmány rávilágít arra, hogy Isten már jóval Mózes halála előtt kijelentett neki egy éneket, amit Izrael fiainak meg kellett tanulniuk (5Móz 31:21). Ennek az éneknek jelentős szerepe volt. Isten előre elmondta, hogy miután a nép belép az ígéret földjére és betelik annak gazdagságával, más istenekhez fordul, megtöri a vele kötött szövetségét. Amint várható, ezután következik a katasztrófák és a szövetségi átkok említése. Tragikus következményekkel jár, ha egy nép a jólét magasságából zuhan alá és sorait tizedeli az éhség meg a háború (5Móz 32:23-25). „Miért történik ez velünk?” – szinte halljuk a kétségbeesett kérdést. „Áldoztunk az isteneinknek, és ők megáldottak és megvédték minket” (5Móz 32:17; Hós 2:5, 8). A teljes eltévelyedésnek ezen a pontján, amikor engedtlenségéért Isten haragja sújtotta Izraelt, éppen akkor jött el az ideje, hogy a Mindenhatótól kapott éneket énekeljék.

Az ének erőteljes (5Mózes 32. fejezete). Isten jóságát hangsúlyozza a nép gonoszságával szemben. Arra szólítja őket, hogy emlékezzenek meg a régi napokról, amikor Isten viselt gondot róluk, oltalmazta, „*tol-lain emelte őket*” (5Móz 32:7, 11). A bőség idején azonban elfeledkeztek róla, elhagyták Őt és démonoknak áldoztak (5Móz 32:17). E szomorú igeversék sokat elárulnak a végzetes következményekről. Ám vannak utalások arra is, hogy Isten nem hagyta el teljesen népét: „*Mert megítéli népét az ÚR, és megkönyörül szolgáin, ha látja, hogy elfogyott az erő...*”; „*Én ölök és elevenítek, én sebzek meg, és én gyógyítok*”; „*földjének és népének megbocsát*” (5Móz 32:36, 39, 43). Isten megtanította népét egy énekre,

ami bár kíméletlenül őszinte, minden kérdésükre választ ad. Beszél a nép eredetéről, Istenről, akit elutasítottak, a tehetetlen bálványokról, amelyekkel helyettesíteni próbálták Őt, arról, hogy miért kerültek bajba, de szól a jövőbeli reménységről is.

Az éneket nemzedékeken keresztül énekelték, figyelmeztetésként és intó példaként, hogy ne térjenek el atyáik Istenétől. A bőség és látszólagos biztonság közepette igen furcsának és oda nem illőnek érezhették, amikor ezt énekelték. Amikor azonban a saját maguk által előidézett zűrzavarban voltak, a saját énekük „bizonyágként” szolgált ellenük (5Móz 31:19). Izrael népének kollektív tudatába plántálta Isten, hogy mi lesz a sorsuk, ha nem állnak ellen a körülöttük élő népek bálványimádásának.

Az ének tragikus, de a tanítás szempontjából briliáns. Világosan feltárja a szövetség megszegésének következményeit. Kifejti a borzasztó jövődőlés mögött rejlő *okokat*, hogy miért is sújtja majd őket háború és az elemek tombolása. A felelősség Izrael fiaié, és Istent felmenti a vád alól, hogy Ő lenne az oka népe szinte teljes megsemmisülésének. Vajon találhatnánk-e jobb módszert a nemzeti katasztrófa elhárítására, mint egy prófétai éneknek a nép szájhagyományába való beültetését, amely előre vetíti, hogy mivé lesz a szülőföldjük, ha megvetik Istent, akitől mindent kaptak?

Beszéljük meg! Melyikünk ne gondolta volna élete bizonyos pontján, hogy bárcsak a jövőbe látnék és így most helyes döntést hozhatnék? Isten részben teljesítette a kívánságunkat, hiszen rendelkezésünkre áll mindaz, amit a jövőre vonatkozóan megoszt velünk. Ironikus azonban, hogy bár Izrael fiai énekelték a profetikus éneket, mégis a legrosszabb helyzetbe jutottak (Dán 9:13-15). Mire tanít a dolgok ilyen alakulása a jövő ismeretének előnyeiről vagy hátrányairól?

Gyakorlati alkalmazás

Mindenképpen az az első lépés Isten törvényének az életünkre való alkalmazásában, ha olvassuk és imádságos szívvel tanulmányozzuk azt. Itt nem csak a Tízparancsolatról beszélünk. Annak mindig különleges, elkülönített helye lesz úgy keresztény, mint zsidó körökben, és ennek

így is kell lennie. Ám amikor elődeink a Törvényről beszéltek, azon a Tórárt, Mózes öt könyvét értették.

Ezt felismerve a törvény definíciója hirtelen kiszélesedik. Az Éden kertjének története - törvény; Ábrahám minden története - törvény; a Vörös-tenger kettéválasztása - szintén törvény. A törvényt tehát fordíthatjuk tanításnak vagy utasításnak is. Igen, mindnyájan reméljük, hogy az Istentől jövő *tanítás* valóban megtaníthat valamire. Furcsa lenne ezt másképp gondolni, és milyen szerencsétlen helyzet, hogy néha az Isten útmutatása (értsd: törvénye) az utolsó, amihez az emberek (még keresztények is) tanácsért fordulnak! Ez még nevetséges is lenne, ha nem volna végtelenül tragikus. Segít az embernek kiegyensúlyozottan járni Isten törvényének tanulása, megélése és szeretete ösvényén, ha imádságos szívvel olvassuk a Bibliában a törvények összefüggéseit, szorgalmasan tanulmányozzuk az újszövetségi utalásokat.

A CSODAGYERMEK

Neelam Daryl Joshua (34), Daryl (39) és Neshaun (3), India

Két év házasság után azt mondtam a férjemnek, Darylnek: „Még mindig nem született babánk. Kérdezzünk meg egy orvost, hogy miért!” Daryl vonakodva bár, de beleegyezett. A kórházban elmondtam a doktornőnek, mi a problémánk. Ő megígérte, hogy elindítja a vizsgálatokat. Daryl azonban ellenkezett. „Még nem imádkoztunk ezért. Igaz, hogy két év eltelt, de úgy érzem, először imádkoznunk kellene, és utána majd visszajövünk.” Az orvos megkérdezte, meddig akarunk imádkozni. Daryl rávágta, hogy egy hónapig.

Imádkoztunk tehát és teherbe estem! Nagyon izgatottak voltunk. Rendszeresen jártam ellenőrzésre. 5 hónap után azt mondta az orvos, hogy a baba nem fejlődik rendesen. Kaptam egy gyógyszert, amitől én híztam, de a baba nem nőtt. A következő ellenőrzéskor az ultrahangos vizsgálattal megállapította, hogy valami nem stimmel. Ez a baba nem marad meg – állította a radiológus és a szülész is teljes egyetértésben. Abortuszt javasoltak. Kétségbeestünk. Elmentünk egy másik kórházba. Ott normálisnak találták a baba fejlődését. Befeküdtem a kórházba. Minden órában ellenőriztek engem és a babát is. Egy fiatal, keresztény orvos hittel imádkozott értünk. Bizonyosság ébredt bennünk, hogy Isten itt valamit tenni fog. A baba két nappal később, szombat reggel született meg, mindössze 680 gramm volt. Az orvos boldogan állapította meg, hogy a kicsi felsír. 3 nap múlva a kisfiam súlya már csak 600 gramm volt. Életmentő műtétet kellett elvégezniük rajta. Egy adventista orvos, aki látogatóban járt ott, így imádkozott: „Uram, emberileg nem tudom felfogni, hogy ez a baba túlélheti a műtétet. De Te csodatévő Isten vagy. Ha ez az akaratom, növeld a súlyát, hogy küzdhessen. Legyen ő egy élő bizonyosságtétel!”

A következő nap a fiúcska 10 grammot hízott és azután minden nap ugyanannyit. Amikor 3 hónap után elérte az 1,6 kilogrammot, az orvos hazarendelte. „Igazi csoda, az imáik eredménye” - jelentette ki egy másik orvos. A kisfiunkat Neshaunnak neveztük el, ami héberül csodát jelent. Reméljük, sosem felejtí el, hogy ő egy csoda.

„Az Úr szemei” – a Biblia világképe

Áttekintés

Nem tölthetjük egész napunkat annak elemzésével vagy tesztelésével, hogy minden egyes hitelvünk igaz-e, vagy sem. Van munkánk, családjunk, további feladataink, amelyek gyakran kizárják, hogy a nap 24 órájában filozofáljunk. Az életünk felfedező-gondolkodó szakaszában megállapodunk néhány alapelvnel, amit igaznak tartunk. Ezek az elvek sok kérdéskört lefednek, általában olyan témákat, mint az eredetünk, az életünk értelme, az erkölcs és a végső sorsunk. Mindez együttesen formálja a világnézetünket, majd a világnézet lesz az a lencse, amin át szemléljük a világot, valamint feldolgozzuk, beépítjük vagy vizsgáljuk a hozzánk érkező új információkat.

Ez a tanulmány a biblikus világnézet tanításának szükséges voltára hívja fel a figyelmet. Ez áll szemben a naturalista/materialista világnézettel (ami szerint nem létezik természetfeletti, tehát Mindent [nagy M-mel] meg lehet magyarázni és le lehet egyszerűsíteni fizikára és kémiára). A biblikus világképnek azonban nemcsak az az előfeltételezés a központja, hogy Isten létezik, hanem az is, hogy Ő személyes Isten, aki szoros kapcsolatot tart fenn az általa teremtett világgal. Teremtő hatalma a magyarázat az anyagi világ létezésére, beleértve bennünket is. Megváltó hatalma nyilvánvalóvá teszi, mi van a szívében, bemutatja a szándékát, hogy helyre akarja állítani a világegyetemet és az emberiséget, valamint biztosítja a jövőnket. Könnyen alááshatják az ember értékét a bibliai világképtől eltérő nézetek, pl. a naturalista evolúciós elmélet. Az alábbi rémítő példák közül világosan látható ez az igazság.

Illusztráció

A „világnézet” olyan kifejezés, aminek köztudottan nagy a jelentősége. Azonban mivel látszólag egészen jól élhetjük a napjainkat nélküle, kísértést jelenthet, hogy úgy gondoljuk: egyesek túlzott fontosságot tulajdonítanak neki. Ha sétálunk egy barátunkkal, vitatkozunk erről-arról, ritkán találunk alkalmat arra, hogy a logika legfontosabb elveiről beszéljünk vagy az etika paradigmáiról cseréljük ki nézeteinket. Ám ha ez a séta történetesen Németországban a buchenwaldi emlékhelyhez vezető Véres úton (Blutstraße) történik, az ember hirtelen rádöbben a világnézet dermesztően nagy jelentőségére. Buchenwald a többi, 2. világháborús koncentrációs táborral együtt a náci megsemmisítő gépezet része volt, ahol megöltek zsidókat, ellenzéki politikusokat és más, „nem kívánatos elemeket”. Figyeljük meg, mit mond Viktor Frankl, holokauszt túlélő ennek a rémálomnak az eredetéről!

„Ha valakinek olyan emberképet mutatunk be, ami hamis, azzal megromtható... Ennek a rontásnak az utolsó fázisával akkor találkoztam, amikor a második koncentrációs táborba kerültem, Auschwitzba. Auschwitz gázkamrái annak a teóriának a végső következményei voltak, hogy az ember nem több, mint az öröklés és a környezet terméke, vagy ahogy a náciak szívesen mondogatták: „vér és föld”. Abszolút meg vagyok győződve arról, hogy Auschwitz, Treblinka és Maidanek gázkamrái nem Berlin bizonyos katonai helyein vagy részlegein készültek, hanem sokkal inkább a nihilista tudósok vagy filozófusok íróasztalainál és előadótérmeiben” (Viktor Frankl: *The Doctor and the Soul: From Psychotherapy to Logotherapy*. New York, 1986, Random House, 1986, xxvii. o.).

Ezért számít nagyon sokat az, hogy milyen a világképünk, hiszen olyan valóságot alakíthat ki bennünk, amelyben a világosság sötét lesz, a sötétség pedig világos, a rossz jó, a jó pedig rossz (Ézs 5:20). Intellektuális értelemben naivságra és szülkátórkörűségekre utal, ha a rémtettek elkövetőit egyszerűen szörnyeknek nevezzük vagy egyéb névvel illetjük, ami megfosztja őket emberségüktől, mindezt anélkül, hogy a mélyére ásnánk, miért is teszik bizonyos emberek azt, amit. A történelemben sok „szörny” mutatott szeretetet a felesége és a gyermekei iránt, viccelődött a barátaival, hintáztatta a térdén kuncogó unokáit, ettől függetlenül

minden reggel felkelt, hogy elkövesse gaztetteit. Ezért számít, hogy kinek milyen a világgépe. A zsolttáros kérdése: „*Micsoda az ember, hogy megemlékezel róla*” (Zsolt 8:5)? Erre a felelet: „*Megteremtette tehát Isten az embert a maga képére; Isten a maga képére és hasonlóságára teremtette: férfiuvá és asszonnyá teremtette őket*” (1Móz 1:27, ÚRK).

Vajon van olyan vallási vagy filozófiai rendszer, amely magasabb értéket tulajdonít az emberi életnek, mint a kereszténység, ami szerint az ember a mindenható Isten szeretett teremtménye, képmásának hordozója? Ebből következik, hogy a keresztények bizonyos értelemben az ember értékének és nemes voltának védelmezői, be kell mutatniuk az egymással versengő világnézetekkel szemben, hogy mennyire magasztos dolog embernek lenni.

Egyesek csupán nagyzási hóbortnak vélik, hogy az emberi méltóságot meg kellene védeni a 21. században. A (poszt)szekularizmus azonban az emberi létnek nem tulajdonít igazán objektív értéket (vagy ítél meg bármit „objektíven”). Egy híressé vált vitában, amelyben a keresztény apológéta, Greg Bahnsen és az ateista Gordon Stein állt szemben egymással, valaki megkérdezte a hallgatók közül, miért volt rossz Hitler Németországa. Stein, az ateista álláspont mentén nem tudott annál jobb válasszal előhozakodni, mint azzal, hogy amit Hitler tett, az szembe ment a nyugati civilizáció erkölcsi „konszenzusával”. Tehát azért volt rossz, mert a nyugati civilizáció már korábban eldöntötte, hogy az ilyen természetű magatartás (mint például a népirtás) rossz dolog. Ezzel az erkölcsi világgéppel, ha korábban valamiért más döntést hoztak volna, akkor a náci által elkövetett tetteket akár erkölcsileg helyesnek ítélnék meg. Ne feledjük: Gordon Stein nem az 1930-as évek náci propagandistája, hanem egy amerikai zsidó tudós, aki 1985-ben a Kaliforniai Egyetemen, Irvine-ben folytatta nyilvános vitáját.

Figyeljük meg, hogy sem Stein, sem a náci világgépe szerint az ember önmagában nem érték. Stein elmélete a többség által meghatározott erkölcsiségre épül, ami éppen annyira hatásos a gonoszság visszaszorítása terén, mint egy papírtigris. Végeredményben ennek az erkölcsi nézetnek a követői logikus úton juthatnak el oda, hogy nem létezik *objektív erkölcsi kötelezettség* arra nézve, hogy a többséggel kellene tartani, egyszerűen tehetik azt, ami a saját szemükben helyesnek látszik (lásd

5Móz 12:8; Bír 21:25; Péld 21:2). Várható, hogy gonosz rezsimek, zsarnokok jönnek-mennek, ám az az igazán zavaró és félelmetes, hogy az őket kitermelő nézeteket továbbra is hallani lehet „nihilista tudósok és filozófusok asztalainál és előadótermeiben”.

Világnézetek és a törvény

A legtöbb ember hajlandó elfogadni olyan világnézetet, ami támogat valamiféle törvénykövetést. Ám ha a törvénykövetésük konkrét tartalmát a saját országuk jogszabályai formálják elsősorban, akkor létezhet alapvető különbség a zsidó/keresztény törvényértelmezés és más törvények között.

Dr. Joel Hoffman rávilágít egy ritkán említett különbségre a Tízparancsolat és más törvényi rendelkezések között. Illusztrációként azt hozza fel, hogy például egy tizenéves fiú úgy igyekezne biztosítani jövőbeni anyagi helyzetét, hogy elvesz feleségül egy gazdag özvegyasszonyt, majd megöli, amiért 7-12 évnyi szabadságvesztést szabhatnak ki rá. Mérlegeli a következményeket: 30 éves kora körül szabadulhat a börtönből, de élete hátralévő részében gazdag lesz. Úgy dönt, hogy ez megéri neki. Hoffman kijelenti, hogy az egész amerikai jogrendszerben nincs egyetlen paragrafus sem, ami kimondaná, hogy ezt még csak meg sem szabad fontolni. Az amerikai törvények sehol nem mondják ki, hogy ha hajlandó vagy letölteni a büntetést, akkor sem szabad elkövetned a bűntényt.

Itt látszik meg igazán a Tízparancsolat külön és kiemelkedőbb volta, főként abban, hogy ezek a rendelkezések nem határozzák meg az engedetlenség konkrét következményeit. Ezek *erkölcsi* törvények, nem pedig *jogi* törvények. Persze később e parancsok belekerültek Izrael népének jogi szabályrendszerébe is. Isten parancsolatai kimondják, mit tegyünk és mit ne tegyünk, nem azért, hogy elkerüljünk bizonyos következményeket, sokkal inkább azért, mert Isten közli velünk, mi az, ami erkölcsileg helyes és mi helytelen. Ez olyan jellegzetesség, ami az amerikai törvényekben nincs meg (Amerika valószínűleg itt más országokat is példáz). Talán ezért nem „parancsolatoknak” (*mitsvot*) nevezi a vonatkozó ige a Tízparancsolatot, hanem szavaknak (*debarim*) (2Móz 20:1; lásd Joel M. Hoffman: *Interpreting Language*. 2018. dec. 22. https://www.youtube.com/watch?v=ek_q0qvfBqE).

Hetednapi adventista keresztényekként, tanárként meg kell tanulnunk, hogyan mutassuk be Isten törvényének különleges voltát a következő nemzedék számára. A Tízparancsolatot gyakran jogi szabályrendszerként tálaljuk a fiataloknak, mintha „ijesztéssel” próbálnánk rávenni őket az engedelmességre, de ezzel épphogy megfosztjuk Isten törvényét a különleges erkölcsi tekintélyétől. Bármely zsarnok képes önkényesen törvényt hozni és engedelmséget követelni, akár halálos fenyegetés árán is. Ahelyett, hogy a szigorú következmények felsorolásával motiválnánk az embereket az Isten parancsolatának való engedelmségre, tanárként talán inkább azt kellene átadnunk, milyen nagy kiváltság ismerni és érteni Isten (és az egész univerzum) erkölcsi törvényét. És ez csak a kezdet. Szinte minden képzeletet felülhalad az, hogy léteznek ezek az erkölcsi törvények és alapelvek, amelyeket Isten Lelke a szívünkbe és elménkbe ír, hogy tükrözhesük a Teremtőnk jellemét, nem beszélve az ezzel járó számtalan, óriási áldásról (Jer 31:35; Róm 8:4). Vessük ezt össze a világban látható erkölcsi zűrzavarral, az abból adódó rengeteg fájdalommal! Csak remélhetjük, hogy az emberek felsorakoznak majd Isten törvényét tanulni, és engedik, hogy ez átformálja az életüket (Ézs 60:1-3; Mik 4:2).

Gyakorlati alkalmazás

Beszéljük meg!

- 1) Mely világgépek tárnak ajtót a gonoszság és a zsarnokság előtt, hogy azok megvessék lábukat a társadalomban? Hogyan magyaráznánk meg valakinek, hogy olyanok is vallhatnak efféle nézeteket, akik amúgy igen kedvesek, jószívűek, ahogy a mondás tartja: „a légynek sem tudnának ártani”?
- 2) Viktor Frankl az emberrel kapcsolatos definíciójában szól annak következményeiről is: „Ha úgy határozzuk meg az embert, mint reflexek alapján működő automatát, gondolkodó gépezetet, ösztönök bábját, hajlamok, vágyak, reakciók játékszerét, mint aki nem más, mint csupán az ösztönök, az öröklés és a környezet terméke, azzal a nihilizmust tápláljuk, amire a modern kor embere egyébként is hajlamos.” Hogyan támogatja az evolúciós elmélet ezt a veszélyes világgépet?

-
- 3) A keresztény világgép valódi, nagy értéket tulajdonít az embernek. Ennek két oka van:
- a) Isten teremtett meg bennünket, ennek jogán az övéi vagyunk, tehát e szempont alapján kell bánni velünk, nem pedig bármely más teremtmény feltételei alapján (Ézs 43:1).
 - b) Isten a Fia drága vérében váltott meg bennünket, ezért felbecsülhetetlen az értékünk (Jel 5:9).

Nevezzük meg, milyen bajokkal küzdünk társadalmi és egyéni szinten, amelyeknek az lehet a megoldása, ha a fenti két igazságot beépítjük a világnézetünkbe!

FENTRŐL JÖVŐ GYÓGYULÁS

Sandeep P. Kolkar (35), Ramya (29), Aayush (7), India

Egy általános iskolai tanítónő félrehívta az adventista előadókat, akiktől éppen egy egészségügyi előadást hallott. „Az anyósom komoly hátproblémákkal küzd - mondta. - Tudnának valamilyen kezelést adni neki?” Sandeep és Ramya el is ment az asszonyhoz. Ágyban találták, nem tudott járni, sőt még lábra sem tudott állni. Átlapozták az orvosi leleteket, megnézték az összes gyógyszert, azután tanácstalanul pillantottak egymásra. Éppen akkor fejezték be a tanulmányaikat, nem gyakorolták még súlyos esetben a természetes gyógymódok alkalmazását. Imádkoztak. „Próbáljunk ki valamit! - javasolta Sandeep a betegnek. - Hajlandó 5 napig nem szedni a gyógyszereit?” Shubhangi beleegyezett, ezután elkezdődtek a kezelések. Ramya hidroterápiát és masszázst alkalmazott reggel és este, és minden étkezéshez nyers zöldséglevelet készített. A harmadik napon Shubhangi felállt, és tett néhány lépést, ami már hónapok óta nem sikerült neki. Könnyekre fakadt. „A fiam és a menyem itt hagyott meghalni - panaszkodott. - Nem törődnek már velem a betegségem miatt.” Shubhangi nem volt keresztény, és a környéken nem szívelték a keresztényeket. Ha a szomszédok meglátták valakit kezében Bibliával, nagy ribilliót csaptak.

Sandeep mindezek ellenére imádkozott az asszonnyal, és adott neki egy Bibliát az anyanyelvén. „Olvasson el ebből mindennap egy oldalt, és imádkozzon Jézushoz! - bátorította. - Ő vissza fogja hozni magához a fiát, a menyét és az unokáját.”

A kezelés 5 napja után a néninek megszűntek a fájdalmai, jól érezte magát.

10 nappal később felhívta Sandeepet. „Fiatalember, azt javasolta nekem, hogy olvassam a Bibliát mindennap, imádkozzak, és a fiam vissza fog jönni hozzám.”

„Csak imádkozzon tovább, Isten meg fogja tenni a csodát!” - bátorította Sandeep. 3 nappal később a menyé küldött Sandeepnek egy üzenetet.

„Most az anyósomnál lakom” - írta. A család újra egyesült. Ma ez az aszony rendszeresen olvassa a Bibliát, igeverseket küld Sandeepnek és Ramyának. Imádkozik.

A házaspár nagyon boldog. Ez igazán jó kezdet! „Ő volt az első betegünk. Nem tudtuk, mi tévők legyünk a helyzettel. A képzés, amit kaptunk, csak az alapokat adta meg. Ebben a konkrét esetben Isten vezetett bennünket, hiszen ami történt, az csoda.”

Jézus, a mesteri Tanító

Áttekintés

Még ha egy szót sem hallottunk volna Jézustól, akkor is tanulhatnánk tőle egész életünkben. Kötetekre való tananyagot biztosít, hogy otthagytá a mennyet és eljött a világunkba, valamint a tettei is, amelyeket földi élete során véghezvitt. Talán ezért van az, hogy az Újtestamentum minden evangéliuma és levele kevesebbet idézi Jézus szavait, inkább azt részletezi, hogy kicsoda Ő és milyen életet élt. Ha Jézust megismerjük, megismerjük az Atyát is. „Azt mondta neki Fülöp: *Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és az elég nekünk*” (Jn 14:8, ÚRK)! Szinte halljuk a fájdalmas megdöbbenést és csodálkozást Jézus hangjában, amint válaszol: „Annyi idő óta veletek vagyok, és mégsem ismertél meg engem, Fülöp” (Jn 14:9)? Elvárta volna, hogy tanítványai is tudják azt, amit *A zsidókhöz írt levél* írója így írt: Ő az Atya „*dicsőségének visszatükröződése és valóságának képmása*” (Zsid 1:3). Az Újszövetség fontos krisztológiai témája, hogy Jézus bemutatja, milyen az Atya. Arca visszatükrözi Isten arcát (2Kor 4:6). Amikor a Bibliát tanítjuk, Isten jellemének fényében kell bemutatnunk a tantételeket. Az Ő jelleme pedig benne látható leginkább, aki egyedül jelentheti ki magáról: „*aki engem látott, látta az Atyát*” (Jn 14:9). Tehát függetlenül az emberek tapasztalatától, az idézett bibliai szövegek számától vagy mások tantételbeli meggyőződésének tiszteletétől, mindig Krisztus életének kell helyes mederben tartania azt, hogy milyen jellemzést adunk Istenről.

Kommentár

Tehát ki is a názáreti Jézus? A válasz gyakran függ attól, hogy ki kérdezi. Egy összejövetel alkalmával egy másik felekezet lelkipásztora kérdezte tőlem, hogy szerintem kicsoda Jézus. A körülmények és a kérdező személye alapján tudtam, hogy mit vár tőlem. *Nem* arra volt kíváncsi, hogy szerintem valóban Jézus-e a Megváltó, az Atya kinyilatkoztatása, a legjobb Barátunk. Azt akarta tudni, hiszem-e, hogy Jézus örökkévaló, előbb létező (preegzisztens), mindenható, mindenütt jelenlévő, ami bizonyít-

ja, hogy valóban Isten. A tanítványok azonban másféle választ adtak, mint én. Máté beszámolója szerint így feleltek neki: „Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia” (Mt 16:16). Ez a szöveg összecseng Lukács feljegyzésével: „És ti kinek mondtok engem? Péter pedig így felelt: Az Isten Krisztusának” (Lk 9:20, ÚRK), valamint Márk egyszerű szavaival: „Te vagy a Krisztus” (Mk 8:29, ÚRK). Nyilvánvalóan egész szolgálata során az volt a legfőbb kérdés, hogy valóban Ő-e a Messiás. Az idő múlásával változnak a személyét érintő kérdések. Bár Jézus maga nem változik, mégis hasznos, ha a körülményekhez és a hallgatóság összetételéhez igazítjuk, hogy bemutatásánál mire helyezzük a hangsúlyt.

Többféleképpen lehet közölni, hogy kicsoda Jézus. Tartsuk szem előtt, hogy maga a hallgató segít leszűkíteni a lehetőségeket! Egy szélsőséges példa: egy kisfiúnak a halálos ágyán nem arra van szüksége, hogy halljon Jézus isteni és emberi természetének egységéről, amit a khalkédoni zsinaton fogalmaztak meg. Neki vigasztaló Barátra van szüksége. Más csatornák tudományos eszmecsereknek adnak teret Krisztus személyének részleteiről. Elsődlegesen fontos, hogy az oktatók felismerjék a különböző szolgálati terepeket, elég jól ismerjék Krisztust ahhoz, hogy személyiségét a megfelelő szögből tudják bemutatni, úgy, ahogyan az az adott pillanatban a legmegfelelőbb.

Szentírási szakasz

„Továbbadni a fáklyát” – ismert fordulat ez, aminek eredete a görög futók történetéig nyúlik vissza, akik váltófutas közben egymásnak adták át a fáklyát, amivel az utolsó versenyző haladt át a célvonalon. A Szentírás úgy ír a staféta átadásáról, mint ami izgalmas, de kijózanító is egyben. A tanulmány kiemeli: Jézus azért jött, hogy bemutassa, milyen az Atya. Bizonyos értelemben az Atya átadta a fáklyát a Fiúnak, hogy az Ő arcán megláthassuk az Atya jellemének ragyogását. Íme néhány bibliai idézet erről:

- „Ő (Jézus) **az Atya dicsőségének visszatükröződése** és valóságának képmása” (Zsid 1:3a, ÚRK)
- „...és valóságának képmása” (Zsid 1:3b, ÚRK)
- „Krisztus dicsőséges evangéliumának világosságát, **aki Isten képe**” (2Kor 4:4, ÚRK)
- „...**hogy felragyogjon Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán**” (2Kor 4:6, ÚRK)
- „Aki engem látott, látta az Atyát” (Jn 14:9b)

Az Újtestamentum írói nyilván arra a következtetésre kívántak vezetni, hogy amikor Jézusra tekintünk, benne az Atya képmását látjuk. Jézus tehát teljesíti a rá eső részt. Vajon átadja a fáklyát? Igen! Természetesen mindig is Ő marad az Atya legtökéletesebb képmása, de a megosztott felelősség és kiváltság jelképeként átadja követőinek a lángot.

Figyeljük meg a megbízást, amit tanítványainak ad: ez talán még annál is nyomatékosabb, mint amit nagy misszióparancsnak szoktunk nevezni (Mt 28:18-20). Kétszer kíván békességet a tanítványainak, majd kijelenti: *„Ahogy engem elküldött az Atya, én is úgy küldelek el titeket”* (Jn 20:19, 21, ÚRK). Az *„ahogy”* szócska valószínűleg sosem kapott még ilyen megtisztelő jelentést. Amint az Atya elküldte Jézust bemutatni, kicsoda Ő, úgy küld most Jézus bennünket, hogy bemutassuk a világnak, kicsoda Jézus. Megkaptuk a fáklyát.

Nem csoda, hogy két felhatalmazó, erőt adó cselekedete közé illesztette azt, amikor a szent terhet a tanítványok vállára helyezte. Először békét, áldást kívánt nekik, miközben engedte, hogy megszemléljék sebeit. Lassan levette a felsőruháját, hogy láthassák és megtapinthatassák dárdaival átszúrt oldalát és megfogják sebzett kezét. *„...érintsetek meg engem, és lássatok”* (Lk 24:39, ÚRK)! És miközben tanítványai ott álltak a feltámasztott Megváltó körül, újra ezt mondta nekik: *„Békesség nektek!”* – mintha összekapcsolná sebeit és a békességet, amivel megáldja őket (Jn 20:19-21, ÚRK). Ekkor olyan békét tapasztaltak (*shalom*), ami minden képzeletet felülmúl. Az Istennel való megbékélés körébe vonta be őket (Róm 5:1; Fil 4:7). Azután kijelentette, hogy elküldi őket, ahogyan az Atyja küldte Őt, de még következik valami. Rájuk lehel: *„Vegyetek Szentlelket!”* (Jn 20:22) – mondta. Ez a sikerük titka. Isten Lelkének megújító és felhatalmazó befolyása tette képessé őket arra, hogy tükrözzék Megváltójukat.

Amikor azon gondolkodunk, hogy Jézus jelleme bemutatásának fáklyáját átadja az embereknek, sok igevers eszünkbe jut. Mindezek azt erősítik, hogy pontosan ezért teremtett és mentett meg bennünket Atyánk.

1. Jézus Isten *„valóságának képmása”* (Zsid 1:3), aki az emberiséget is az Ő képmására teremtette: *„Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra”* (1Móz 1:26).

2. Jézus az Isten „*valóságának képmása*”, bennünket pedig saját a képére akar visszaállítani. „*Mert akiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy Fia képmásai legyenek*” (Róm 8:29, ÚRK). „*...az Úr Lelke dicsőségről dicsőségre ugyanarra a képre formál át minket*” (2Kor 3:18, ÚRK).
3. Jézus „*a világ világossága*” (Jn 8:12), de mi magunk is „*a világ világossága*” vagyunk (Mt 5:14).
4. Jézus a testben megjelent Ige (Jn 1:14), akiben „*benne lakozik az istenség egész teljessége testileg*” (Kol 2:9), tágabb értelemben pedig Isten népét nevezi az Ige „*Krisztus testének*” (1Kor 12:27).

A párhuzamok listája folytatódik: Jézus küldetése az volt, hogy bemutassa Istent a világnak, majd felhatalmazta népét, hogy ugyanezt a missziót végezze. Azért imádkozunk, hogy mindvégig vihessük a Krisztustól kapott fáklyát, és világítsuk be a világot jellemének ismeretével!

Illusztráció

Egy ébredést hirdető szónok egyszer arról beszélt a hallgatóinak, hogy mit jelent Isten képmása hordozóinak lenni. Miként már a tanulmányban érintettük, Zsid 1:3 szerint Krisztus az Atya „*valóságának képmása*” (*charakter*). A görög *charakter* szó eredetileg a vésnök vésőjét jelentette, végül pedig a kivésett alakzatot, a nyomatot, amit egy érmén látunk. A cél az volt, hogy pontosan ábrázolja a király képmását az érméken. Jézust egyszer megkérdezték, hogy kell-e adót fizetni a császárnak. Kért tőlük egy pénzérmét, és megkérdezte a körülötte állókat, hogy kinek a képmása látható rajta. Azt válaszolták neki: „A császáré” – ezután mondta Jézus a híressé vált mondatát: „*Adjátok meg azért a császárnak, ami a császáré*” (Mt 22:21). Jézus vissza fog térni a földre, hogy megkeresse az „érméket”, amelyeken az Ő képmása látható. Amikor tehát eljön, ugyanazt a kérdést kell csak feltennie, amit 2000 évvel ezelőtt kérdezett: „Kinek a képmása van az érmén?” Ha akkor Krisztus képmását és az Atya nevét viseljük a homlokunkon, jó hírt fogunk hallani. „*Adjátok meg... az Istennek, ami az Istené*” (Mt 22:21). Isten begyűjti a képmását viselő érméket, és végre hazamehetünk vele.

Gyakorlati alkalmazás

Azzal, ha úgy beszélünk, mint egy keresztyény, úgy járunk gyülekezetbe, mint egy keresztyény, úgy fejtegetjük a tantételeket, mint egy keresztyény

és kereszténynek valljuk magunkat, még nem helyettesítjük azt, hogy valóban keresztények legyünk. Nincs nemzedék, amely jobban megértene a különbséget, mint a gyermekeink, akik szüleik, tanáraik és vallási vezetőik minden mozdulatát ismerik. Lehet, hogy nem tudják pontosan megfogalmazni, de akár tudatosan, akár tudat alatt annak alapján értékelik az adventista oktatást, hogyan élnek az adventisták. Ez a lényeg. Ezért nem megkerülhető, hogy Isten képmását hordozzuk mindennapi életünkben, ha szeretnénk, hogy az adventista oktatás sikeres legyen.

Beszélgük meg:

- 1) Honnan tudhatjuk, hogy őszinte keresztények vagyunk-e?
- 2) Mennyire kell a hitelességnek/elszámoltathatóságnak számítani az egyházi alkalmazásban, amikor egy tanár vagy egy vezető gyerekek/ fiatalok százaira, ezreire lehet hatással?
- 3) Mennyire kell hagyatkoznunk a diákok visszajelzéseire, hogy eldöntsük: egy-egy tanár istenfélő-e annyira, hogy maradhasson az állásában?
- 4) A tanulmány címe: „Jézus, a mesteri Tanító”. Vajon ez a gondolat hangosan és világosan átjön a családjában és az iskolájában? Ha nem, hogyan taníthatnánk úgy a gyermekeinket, hogy utána azt mondják: „Engem ma Jézus tanított”?

KÉT FELEJTHETETLEN ÁLOM

Rashmi Ravi Chandra (32), India

Nem keresztény családba születtem, hatan vagyunk testvérek, mind lányok. Mindig vonzódtam a kereszténységhez, aztán beleszerettem egy hetednapi adventista fiúba, Raviba. Átadtam a szívemet Jézusnak, majd összeházasodtunk.

3 hónapig éltünk boldogan, azután kezdődtek a rosszulléteim. A nap folyamán többször is elájultam. A szüleim meg voltak győződve arról, hogy démonok szálltak meg, amiért elfogadtam a kereszténységet és hátat fordítottam az ő vallásuknak.

Kértem az adventista lelkészt, hogy imádkozzon értem. Aznap éjjel furcsa álmom volt. Fekete ruhás férfiak vetek körül, az egyikük fogta a kezeimet és egy magas alakra mutatott. „Miért mész az adventistákhoz? Ő a te istened. Őt kell imádnod!” Nagyon félttem tőle. Ekkor egy fehér alak közelített felém, a vállamra tette a kezét és kedves hangon szólt: „Ne félj! Veled vagyok!” Biztonságban éreztem magam, így már fel tudtam emelni a tekintetemet a magas, fekete alakra. Durva, gonosz arca volt, a szeme szikrázott a dühtől.

A lelkésznek beszéltem az álmomról, aki azt mondta, hogy Jézus volt az, aki a vállamra tette a kezét. Együtt imádkoztunk.

Attól a naptól kezdve nem ájultam el többé, viszont más küzdelmeim lettek. A régi életemből bizonyos dolgokat nem akartam feladni. Időnként dolgoztam szombaton, valamint részt vettem a szüleim vallási szertartásain is. Egy éjjel azt álmodtam, hogy egy szelíd hang szól hozzám: „Ne vétkezz! Hamarosan meg kell állnod az ítéletben!” Az üzenet ünnepélyes és komoly volt, a hangtól mégsem félttem.

Felébredtem. Elmondtam a férjemnek, hogy mit álmodtam. „A Szentlélek lehetett” – állapította meg. Az álmom után imádságos szívvel megvizsgáltam az életemet. Isten segítségével azóta kevésbé vagyok makacs. Sokkal többet imádkozom azért, hogy Isten segítsen legyőzni a kísértéseket.

Van két fiunk, 10 és 6 évesek, énekelnek és zenélnek a gyülekezetben. Én köztisztviselőként dolgozom, és szombat helyett vasárnap megyek be a munkahelyemre. Nagyon örülök annak, hogy már két munkatársam is akar velem jönni a gyülekezetbe.

Hálát adok Istennek a két álomért. Így ismertem fel, hogy Jézus mindig velem van, és szilárd döntést hoztam, hogy mindent átadok neki.

A Mester további tanításai

Áttekintés

„Hol vagy” (1Móz 3:9)? „Mit cselekedtél” (13. vers)? Ezek azok a kérdések, amelyeket nem szeretnénk hallani, ha éppen valami rosszat tettünk. És mégis: Isten egy bizonyos ponton ezt súgta nekünk: „Hol vagy most?” Ahogy az evangélium rámutat: az örömhír azért egyetemes, mert nekünk, embereknek egyaránt bűnös a természetünk.

Egy dolog bevallani, hogy bűnös természettel születünk, az viszont már más, ha annyira meggyőződünk erről, hogy megoldást keresünk a bűn problémájára. „Igen, vétkeztem, és szűkölködöm Isten dicsősége nélkül” (lásd Róm 3:23). Persze mindenki más is ugyanebben a helyzetben van. Hozzáállhatok ehhez könnyelműen, a másik oldal pedig megnehezítheti, hogy el tudjuk fogadni Isten szeretetét. „Igen, Isten szeret engem, de Ő szereti az egész világot. Hogyan lehetne ez igazán személyes és bensőséges szeretet” (lásd Jn 3:16)? Tisztában kell lennünk természetünk bűnösségével, de azzal is, hogy milyen nagy szükségünk van Isten szabadító szeretetére. Ennek kell átjárnia a teológiától megkeményedett szívünket.

Jézus megtanított az útra (a tanításaival), megmutatta az utat (a példájával) és utat készített számunkra (a halálával és a feltámadásával). Ő Tanító, Példakép és Megváltó egy személyben. Nemcsak feltárja a bűnt, de le is győzi. Jézus élete és halála visszájára fordítja Ádám bukásának következményeit (Róm 5:12-21). A hívő ember számára a kegyelem, a megigazulás és az örök élet jelen valóság. Jézusban bízhatunk, rá hallgathatunk!

Kommentár

Szentírási szakasz: Jézus világképe és a lefelé húzó spirál

Bármennyire is nehezen ismerik el az evolúciós, progresszív, humanista világnézet követői, a gonosz létezik, sőt egyenesen az emberi szív köze-

péből támad. Nem áldozatok vagyunk, hanem elkövetők. Jézus, a mes-
teri Tanító mondta: „belülről, az ember szívéből származik minden gonosz
gondolat, paráznaság, lopás, gyilkosság, házasságtörés, kapzsiság, gonosz-
ság, csalás, kicsapongás, irigység, káromlás, gőg, esztelenség. Mindezek
a gonoszságok belülről származnak” (Mk 7:21-23, ÚRK).

Bizonyos értelemben azonban *mindnyájan* áldozatok is vagyunk, mert
mindenkinek a vétke hullámokat hoz létre, amelyek másokra is hatnak,
némelyekre súlyosabban. Ezt elismerjük. Ám még a fájdalmaink között
is jó szem előtt tartani, hogy a mi bűneink ártnak másoknak is, máskü-
lönben képesek vagyunk fenyegetően torkon ragadni a felebarátunkat:
„Fizesd meg, amivel tartozol” (Mt 18:28, RÚF)! Közben elfelejtjük, hogy
nekünk tízezer talentumot engedtek el (Mt 18:24).

Miközben tanulmányozzuk Mózes *első könyvét*, és megértjük az ott
vázolt világgépet, akkor az elsődleges forrást kutatjuk, ami alakította és
keretbe helyezte Jézus minden tanítását. Ez létfontosságú, mert ma
olyan szekuláris kultúrában élünk, amely elbagatellizálja a bűn fogalmát
vagy legalábbis próbálja a lehető legkevésbé hangsúlyozni, illetve emlí-
teni. Ez viszont ellentmond Mózes *első könyve* beszámolójának, miszerint
egyetlen bűn hógolyója gyorsan és erősen vált a gonoszság lavinájává.
Ádám és Éva egyetlen alkalommal volt engedetlen, és mire feleszméltek,
már a halott fiukat tartották a karjukban. Egyetlen nemzedék ideje alatt
jutottak el a tiltott gyümölcstől a testvérgyilkosságig. Jézust ilyen igei
történetekkel nevelték. Ezért bár irgalommal, kegyelemmel és szeretettel
volt tele a szíve, soha nem bagatellizálta a bűn következményeinek kér-
dését. Figyeljük meg Mózes *első könyvének* beszámolóját, Krisztus világ-
képének a forrását!

1. Kezdetben minden „*ímé, igen jó*” volt (1Móz 1:31)
2. Az első emberpár megette a tiltott fa gyümölcset (1Móz 3:6)
3. Elrejtőztek, egymást okolták (1Móz 3:8-13)
4. Gyilkosság történt (1Móz 4:8)
5. Fennállt a további gyilkosság veszélye, ezért Isten hétszeres bosszút
hirdetett (1Móz 4:14-15)
6. Újabb gyilkosság, hetvenhétszeres bosszú (1Móz 4:23-24)
7. Globális gonoszság: az ember gondolata szüntelenül csak gonosz
(1Móz 6:5)

Az emberek többféle módon kerültek ki az édeni Paradicsomból. Ádámot és Évát Isten kiűzte a kertből, feltételezhetően a *keleti* kijáraton át, ahol egy angyal őrizte a kaput (1Móz 3:24). Száműzetése után Káin „*elment az ÚR színe elől... és letelepedett Édentől keletre*” (1Móz 4:16). Babel tornya, az emberi arrogancia és ostobaság emlékműve, *keleten* állt (1Móz 11:2). „Keletre költözni” – ez arra utal, hogy valaki egyre távolabb és távolabb kerül az Édentől és Isten jelenlététől. Az emberiségnek az eredeti állapotától lefelé vivő spirálja Isten átfogó ítéletét váltotta ki. Az Úr visszaállította a teremtés előtti helyzetet: a bolygó újra víz alá került (lásd 1Móz 1:2; 7:18). Utána gyakorlatilag „újraindult” az élet, az állatvilág és minden. Az ítélet és a kegyelem elképesztő kombinációja: az emberiség gonoszságával indokolta Isten, hogy kiterjeszti a kegyelmét, ígérve, hogy többé nem pusztítja el a földet vízzel (1Móz 6:5; 8:21). Tehát a Sineár földjén épített torony esetében ígéretét betartva az Úr nem pusztította el az embereket gonoszságukért, inkább szétszélesztette őket (1Móz 11:8).

Szentírási szakasz: Az alapok

Ahhoz, hogy valóban felmérjük a „bűn gonosz voltát” és biztosan ne okoljuk többé Istent, fontos visszatérnünk a kezdetekhez. Minden, amit Isten teremtett, igen jó volt. Ezt hétszer jelenti ki Mózes *első könyve* (1Móz 1:4, 10, 12, 18, 21, 25, 31). És ez csak a Biblia első része! Figyelmesen olvasva *Mózes első könyvét* (és a Szentírás további részeit), hozzáfűzhetjük, hogy Ő *csak* jó dolgokat alkot. Kizárható, hogy Isten teremtette volna a gonoszt vagy hogy Ő lenne a felelős a bűnért és a szenvedésért. A szkeptikusok és a kételkedők ugyanis azért vádolják sietve Istent ezzel, mert ez különösen távol van attól, ahonnan minden gonoszság és szenvedés valójában ered – éppen a szkeptikusoktól és emberektől.

Bármilyen elképzelése is legyen valakinek arról, hogyan válhat rosszá a „jó” teremtettség, azt könnyű feloldani, ha elismerjük a világegyetem bizonyos tulajdonságát, ami általános, ám gyakorlatilag láthatatlan. Ez a tulajdonság a változás lehetősége. Először is, senki nem szeretné, hogy a világegyetem ne *változó*, hanem *változatlan* legyen (mozdulatlan, döntések, egyéni elhatározások, fejlődés stb. nélküli). Másodszor, ha a „változás” része a paradigmának, az emberiség az eredményeit (a változásokat) többmillió formában ünnepli, de vajon ünnepelnék, ha a változás eleve

csak egy irányban történhetne? Vajon sokan tapsolnak azért, mert a labda lefelé gurul? Ha az emberek csak egyfelé haladhatnának, azt megfigyelni lehetne, de ünnepelni nem. A jelentőségüktől fosztana meg olyan fogalmakat, mint a szabadság, az erkölcsiség, az igazság, a kedvesség, a szeretet és minden egyéb elképzelhető emberi érték. Tehát ha választani lehetne a változatlan, a meghatározott menetben változó, illetve a szabadon változó univerzum között, a legtöbben a harmadik lehetőséget választanák, még akkor is, ha ez utat nyit a valódi változásoknak, még olyanoknak is, amelyeket rossznak vagy fájdalmasnak ítélünk. Valójában tehát nem paradoxon az, hogy rosszá válhat valami, ami eredetileg jó volt.

Szkeptikusok: Melyik út vezet lefelé?

1Mózes 3-11. fejezetei bizonyítják, hogy valóban hiba volt a kígyó utasításait követni. A dolgok addig jók voltak, de utána már nem. Az emberiség nem fejlődött, nem lett Istenhez hasonló és nem kerülte el a halált (1Móz 3:4-5). Érdemes megemlíteni, hogy az emberiség lefelé haladó spirálja, amit a bibliai beszámolóban találunk, éppen ellentéte annak, amit a sumér özönvíztörténetben olvashatunk. A különbség az, hogy a mezopotámiai irodalom optimista képet fest az emberi létről. Azokban a beszámolóban az ember nem tökéletesként indul, hanem miután az istenek ellene fordulnak az özönvíz idején, jobba válik, vagyis *fejlődik*. A bibliai történet éppen az ellenkező irányba halad, „és az azt követő pesszimista látásmód már nem is különbözhetne jobban a sumér mesétől” (Thorkild Jacobson: *The Eridu Genesis. Journal of Biblical Literature*. 1981, 100. szám, 529. o.).

Ebben természetesen az az ironikus, hogy a bibliakritikát követő teológusok általában a mezopotámiai özönvíz-beszámolók alapján vonták kétségbe a bibliai narratívát. Ám ha a párhuzamos elbeszélések részletei miatt kérdésesnek tartják a bibliai beszámoló hitelességét, akkor ezeknek a mítoszoknak az optimista, haladást hirdető filozófiája vajon megkérdőjelezi a progresszív humanista világnézetet? Még egy kérdés: ha a párhuzamok miatt a skeptikusok a mítosz kategóriájába sorolják a bibliai beszámolókat, akkor a párhuzamostól eltérő elbeszélések hatására kivennék azokat abból a kategóriából? Minél tovább haladnak a fiatalok az oktatás szintjein, annál inkább isten- és bibliatagadó világgéppel szembesülnek. Mi biztosítsuk, hogy a hetednapi adventista oktatás felkészíti őket e kihívással való szembenézésre!

Isten annak a reményét kelti bennünk a Biblia egészében, hogy egy nap majd mindent visszaállít eredeti, tökéletes állapotába. Jézus, Immánuel (velünk az Isten [Mt 1:23]), közöttünk lakik (lásd Jn 1:14) és bejelenti Isten országának eljövételét - ez volt az ígélet beteljesedésének kezdete, miszerint az emberiség újra Isten jelenlétében, az Édenben élhet örökké (Jel 21:3).

Gyakorlati alkalmazás

Amikor a tanultaknak az életben való alkalmazásáról beszélünk, hasznos feltenni a kérdést: „Hogyan alkalmazok bármit az életemre?” Elméletek sorát szoktunk alkalmazni az életünkben nap mint nap (bármivel kapcsolatban). Ahogyan Jézus tanításait követjük, valószínűleg nem sokban különbözik attól, ahogyan bármi mást átveszünk. Íme néhány példa, amelyek segíthetnek a diákjainknak az elméletet gyakorlatra váltani.

- 1) Kérjük meg a csoport tagjait, hogy ássák bele magukat az irodalomba! Bátorítsuk őket: olvassanak, olvassanak és még többet olvassanak, amíg meg nem győződnek arról, hogy felfedeztek egy fontos igazságot.
- 2) Tanítványok és tanulók: láttunk már gyakorlaton lévő tanulókat munka közben? A tanuló figyelni a mestert, követi a mozdulatait, utánozza mindenben, amiben csak tudja.
- 3) Kérjük meg a tanulókat, hogy mondják el, amit tanultak! „Az ember úgy tanul, ha tanít” - mondta Seneca kétezer éve. Az anyag belénk bevésődik, miközben tanítjuk.

A diákjaink Krisztus tanítványaiként e három alapelvet felhasználva és sokat imádkozva 1) mélyednek el a tanításaiban, 2) vizsgálják meg figyelmesen, hogyan élt Ő, és ennek a képe lesz az emlékezetükben a nap során, hogy úgy cselekedjenek, mint a Mesterük, valamint 3) találjanak befogadó embereket, akiknek elmondhatják, amit tanultak és tapasztaltak.

AKIT KIHÚZTAK A KÚTBÓL

Sheelamma Dorairaj (66), India

Sheelamma férje 30 éves korában heves hasfájdalomra panaszkodott, majd tragikus hirtelenséggel elhunyt a kórházban. Az asszony ekkor csak 20 éves volt, 5 éves kislányával élt szülőfalujában, Bengalurutól 300 kilométerre északra. Egy napon kétségbeesésében levette az arany ékszereit, odaadta a nővérének, majd azt mondta neki: „Meglátogatok valakit. Légy szíves, viselj gondot a fiamról, Rajuról, amíg visszajövök!”

Sheelamma azonban nem akart visszatérni. Átment a szomszéd faluba, ahol beugrott egy mély kútba. Meg akart halni. A helybeliek közül valaki észrevette, kihúzták, száraz ruhába öltöztették, és amikor magához tért, korholni kezdték, hogy miért tett ilyesmit, hiszen van egy fia, akiről gondoskodnia kell. Hazavitték. A fiatal anyának mégsem volt maradása. Új életet akart kezdeni. Elutazott a fiával Bengaluruba. A vasútállomáson megálltak mellettük az emberek, de csak kéréstlen tanácsokat osztogattak. Legtöbbször azt mondták, hogy menjen csak vissza a falujába, a nagyváros túl veszélyes a számukra. Egy motoros riksa sofőrje felajánlotta, hogy ingyen elviszi őket, majd kitétte őket a katedrális mellett. Sheelamma ott ült az épület előtt, sírt és imádkozott az isteneihez. A járdán észrevett egy kis levelezőlapot Jézus képével. Nem volt keresztény, de felismerte, hogy kit lát. „Segítened kell rajtunk!” - mondta a képsaplannak.

Hamarosan egy asszony jött ki a templomból, aki enni adott az anyának és a fiának.

„Menj vissza a faludba!” - tanácsolta neki ő is.

„Özvegy vagyok, kicsi gyerekekkel. Kérlek, adj nekem valami munkát!” - kérte Sheelamma.

„Sokan jönnek hozzánk segítségért - felelte az asszony. - Sajnos, nem tudok segíteni.”

Miközben beszélgettek, megállt mellettük egy járókelő, aki végül segített Sheelammának munkát találni - éppen egy hetednapos adventista lelkesnél. Később ő lett a Spencer úti Hetednapos Adventista Iskola gondnoka, ahol 34 esztendőn át dolgozott. „Boldog vagyok - mondja Sheelamma. - Nem tudtam hová forduljak, Isten azonban megmutatta, merre menjek, az áldásával kísér. Nagyon szép életem lett, és mindent neki köszönhetem.”

Istentisztelet az oktatásban

Áttekintés

Fontos az imádatról beszélni, és a tanulmány körbejár egy vitaindító kérdést, mégpedig azt, hogy Isten imádatra teremtett, illetve kódolt bennünket. Ám mivel a bűn megrongálta a „vezetékeinket”, az imádatunk kifejezési módja is torz lehet vagy éppen célját téveszti. Talán rossz dolgot imádunk, vagy ha a jót imádjuk, azt helytelen módon tesszük. Ha tárgyakat imádunk Isten helyett, az probléma, persze nem olyan alattomos, mint ha Istent akarnánk ugyan imádni, csak számára elfogadhatatlan módon (Jer 7:4; Mk 7:1-13).

Az imádat témaköre akkor kezd igazán érdekessé válni, amikor túlmegy azon, hogy szabad-e dobolni vagy kivetítőt használni, és valóban élet-halál kérdéseket érint. Jelenések 14. fejezete az ószövetségi párhuzamával (Dániel 3. fejezete) együtt bemutatja, érzékelteti, milyen nagy a tét az imádat kapcsán. Ez a perspektíva nemcsak a végidei tanulmányozással és felkészüléssel kapcsolatban hasznos, hanem erőt adhat azoknak a keresztényeknek is, akik éppen üldözést tapasztalnak.

Alapvető igényünk az imádat, de az emberi léleknek erre a dimenziójára erősen hat a bűn, ráadásul ez élet-halál kérdése is. Mindennek meg kell győznie bennünket arról, hogy a témát fontos belefoglalni az adventista oktatásba. Bár az imádat igen személyes lehet (annak is kell lennie), mégis érheti kritika. Jézus hangsúlyozta, hogy Istent „lélekben és igazságban” kell imádni (Jn 4:24). Ezt a tanulmányt e tárgykörnek szenteltük.

Kommentár

Szentírási szakasz

Minden keresztény hiszi, hogy Istent kell imádni, de itt vége is az egyetértésnek. Hogyan, mikor, hol, milyen gyakran imádjuk és így tovább... ezek mind elmélkedés és tanulmány tárgyát képezik. A két szélsőséges, kerülendő nézet, hogy egyrészt arra a következtetésre jussunk, misze-

rint Isten imádatának egyetlen, meghatározott módja van, minden apró részletet tekintve. A kultúra, az életkörülmények, az elérhetőség (értsd: van templom minden hívő közelében, ahová bemehet?) és bizonyos fokig a hívő jelleme és személyisége is meghatározza, milyen lesz az istentisztelete. A másik szélsőség természetesen az, ami szerint az imádat személyes döntés kérdése, és Isten annak minden formáját teljes mértékig elfogadja. A következő kérdést kell feltenni magunknak: Mit mond a Biblia az imádat elfogadható formáiról? Honnan tudhatjuk egyáltalán, milyen imádatot fogad el Isten? Egyszerű: elmondta nekünk.

Egy asszony felveti az imádat kérdését

Amikor Jézus a kútnál beszélgetett egy asszonnyal, igen kényelmetlen témáról esett a szó: a nő múltbeli kapcsolati kudarcairól meg az akkori törvénytelen viszonyáról (Jn 4:18). Ő próbálta elterelni a szót az érzékeny kérdéstről, mint bárki más, inkább a vitás, nemzeti aggodalmakat hozva szóba. Jézus tapintatosan, szelíd bölcsességgel elengedte az eredeti témát, és hagyta, hogy az asszony másfelé terelje a beszélgetést. A meggyőzés volt a célja, nem pedig a megszegyenítés. Visszatérve a beszélgetésükre, az asszony kihasználta a ragyogó lehetőséget: egy igazi próféta döntheti el a vitatott kérdést, hogy melyik a megfelelő istentiszteleti hely (Jn 4:20). Klasszikus válaszában Jézus a két lehetőség egyikét sem erősítette meg (Jn 4:21, Jn 9:3), ami egyszerre kiábrándító és világosságot adó. Megváltónk nagyon is helytálló, aktuális figyelmeztetést fűzött a szavaihoz: „*De eljön az óra, és az most van, amikor az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is ilyen imádókat keres magának. Az Isten Lélek, és akik őt imádják, azoknak lélekben és igazságban kell őt imádniuk*” (Jn 4:23-24, ÚRK). Három kifejezés utal arra, hogy az imádatnál kapcsolatban mi a fontos Istennek:

1. A minősítő kifejezés: „igazi imádók”.
2. Az Atya egy bizonyos csoportot keres, akik imádják Őt.
3. A nyomatékos kifejezés, hogy az imádóknak egy bizonyos módon „kell” azt tenni.

Ezeknek a pontoknak ki kell zökkenteni bennünket a szubjektivitásunkból és a hajlamunkból, hogy csak az őszinteségre támaszkodjunk az elfogadható imádat *egyedüli* próbájaként. Visszatekintve hálásak lehetünk a samaritánus asszonynak, amiért felvetette ezt a témát, hiszen

ezért jegyezték le Jézus gondolatait erről. Fontos mérlegelni ezeket a gondolatokat, mert az imádat meghatározó lesz a föld történelmének záró eseményei idején.

Elég csak áttanulmányozni a szentélyszolgálatra vonatkozó rendelkezéseket Mózes második és harmadik könyvében annak a gondolatnak az alátámasztására, hogy Isten valóban megszabja az imádat módját. E szakaszok sok információt tartalmaznak ezzel a témával kapcsolatban. A kötetnyi utasításgyűjtemény, a pontos leírás arról, mit hogyan kell kivitelezni és a szigorú büntetés előrevetítése arra az esetre, ha valami nem szabályszerűen történik, mind azt a gondolatot erősíti, hogy Istennek igenis fontos, hogyan imádják Őt az emberek.

Az imádat témája és egy másik asszony

Legalább egy olyan példa van a Bibliában, amikor valaki spontán módon, a pillanat hatása alatt imádtta az Istent. Ezen azonban a felesége annyira megbotráncozott, hogy kijelentette: a férje bolondot csinált magából. Az áll a Bibliában, hogy Dávid „teljes erejéből táncolt az ÚR előtt” (2Sám 6:14, ÚRK). Az előző percek áldozattal teltek, „nagy énekléssel és kürtzengéssel” (2Sám 6:13-15). Haragvó felesége, Mikál előtt Dávid egyedül ezzel védekezett: „Az ÚR előtt” tette, amit tett (2Sám 6:21). Arra figyelt, hogy örvendezzen az Úr előtt és imádjá Őt. „Sőt minél inkább megalázom magamat, és minél alábbvaló leszek a magam szeme előtt, annál dicséretre méltóbb leszek” (2Sám 6:22, ÚRK) – tette hozzá. Ez kiegyensúlyozza a valószínűleg torz istenképet, ami kialakulhat némelyekben a szentéllyel kapcsolatos számtalan rendelkezés láttán, és emlékeztet, hogy Isten imádatának van spontán és személyes vetülete is, ami szintén kedves Isten előtt.

A tanulmány Jézus hangsúlyos kijelentésével említi az egymást kiegészítő részeket, miszerint az Atyát „lélekben és igazságban” kell imádni (Jn 4:24). Fontos az igazság, amit Isten kíván, és az elkötelezett szív és elme is, ami fogékony a Szentlélek késztetéseire. Csakhogy megeshet, hogy akit a keresztyének Istenének vélünk, valójában nem a Biblia Istene, hanem magunk alkotta bálvány? Azt jelenti „igazságban” imádni az Urat, hogy meggyőződünk róla: helyes kép él bennünk Istenről.

Tanulságok a szociológia területéről

A különböző társadalmakban hogyan alakul ki az Istenről alkotott kép? Az egyik elmélet szerint, ami nagyrészt a modern szociológia atyjának, Emile Durkeimnek a filozófiájából ered, a társadalmak olyan tulajdonságokat és értékeket fejlesztenek ki, amelyekről úgy vélik, hogy a túlélésüket segítik. Másodsor, jellemzőiket és értékeiket egy állat képével szimbolizálják. Erre az állatra úgy utalnak, mint totemre, a totem pedig a törzs jellemzőinek és értékeinek jelképe. Mi is mondunk olyasmit, hogy „bivalyerős”, „bölc, mint a bagoly”, „ravasz, mint a róka”. A harmadik szakasz, amikor a törzsben lépésről lépésre imádni kezdik az állatot, ami saját jellemzőiknek és értékeiknek a jelképe. Itt világlik ki a lényeg. Ha a társadalmak olyan istenséget imádnak, amelyet egyszerűen a saját jellemzőik és értékeik kollektív kivetítésének tekintenek, akkor az a vallás nem más, mint egy embercsoport önimádata. Gondolhatjuk persze, hogy ez a folyamat csak primitív törzsekre vonatkozik, amelyek kívül esnek a nyugati kultúrán, de nem szabad ilyen elhamarkodott következtetésre jutnunk. Sok igazság lehet a következő mondásban: „Isten talán a saját képére alkotott minket, de mi is eldöntöttünk, hogy ugyanezt tesszük” (George Bernard Shaw). Lucifer az Édenben olyan képet festett Istenről, mintha Ő szigorú, hazug („*bizony, nem haltok meg*”), bizonytalan (aki megijed attól, hogy esetleg az ember fejlődni fog) istenség volna (1Móz 3:1-6). Valójában azonban Lucifer önmagáról adott pontos képet.

Az adventisták képzésében – akár gyerekek, akár felnőttek esetében – vigyázni kell, nehogy hamis jellemzőket tulajdonítsunk Istennek. A „*ne csinálj magadnak faragott képet*” (2Móz 20:4-5) tiltásnak azt is magába kell foglalnia, hogy ne vessünk a gyerekek, fiatalok szívébe és elméjébe valótlan képet Istenről, nehogy azt imádják. Isten bölcsen emlékeztet, hogy az Ő útjai nem olyanok, mint a mieink (Ézs 55:8-9), Ő nem ember, hanem Isten (Hós 11:9).

Gyakorlati alkalmazás

Néhány példa és gondolat következik az imádatról, ami akár naponta indíthat ezzel kapcsolatos beszélgetéseket.

-
- 1) Mondják, hogy „az imádat természetünk teljes alárendelése Istennek. Általa Isten szentsége élénkíti lelkiismeretünket, igazsága táplálja elménket, szépsége tisztítja a képzeletünket, szeretete megnyitja szívünket, akaratunkat pedig alárendeljük az Ő céljainak. Mindezt az iránta való csodálat fogja egybe” (William Temple). Hogyan élhetünk ezek alapján nap mint nap?
 - 2) „*És estefelé kiment Izsák imádkozni a mezőre*” (1Móz 24:63, ÚRK). Biztosan mi is mindnyájan kimennénk imádkozni, ha tudnánk, hogy még nem látott kedvesünk hamarosan megérkezik teveháton. Mivel az itt szereplő héber szó (amit imádkozásnak fordítanak), úgynevezett *hapax legomenon* (a Bibliában egyszer előforduló szó), a jelentése bizonytalan. Ha egyedül vagyunk a természetben Istennel, és egy szó szerint életet megváltoztató esemény előtt állunk, Isten keresése, imádata, a róla való elmélkedés nagyon is helyénvaló. A fiataljaink milyen helyeket, időpontokat és módszereket találnak alkalmasnak az imádat számára?
 - 3) Érdekes módon az angol Bibliában ott jelenik meg először az imádni/Istent tisztelni kifejezés, amikor Ábrahám mondja szolgálának, hogy a fiával elvonul egy helyre imádkozni (1Móz 22:5). A megváltás története visszhangzik abban a tapasztalatban, amit Ábrahám és Izsák élt át a Mórija hegyén. A megváltás terve hogyan gazdagíthatja és irányíthatja személyes istentiszteletünket?

HALK ÉS SZELÍD HANG

Wilbur Pereira (44), India

Wilbur Pereira esküvőre utazott az egyik unokatestvérével, akit legalább 30 éve nem látott.

Közben felhívta a felesége, és megkérdezte, hogy jól van-e. „Igen, nagyszerűen, hála az Úrnak!” - válaszolta Wilbur. Az unokatestvére, Walter, meglepődve nézett rá. Indiában kevés a keresztény. „Milyen vallású vagy?” - kérdezte tőle. Wilbur elmesélte, hogy gyerekkora óta minden vasárnap jár templomba, de sok tantételben már nem hisz. „Pogányság az egész - mondta Wilbur. - A Biblia azt mondja, én vagyok a te Urad, Istened, ne legyenek neked idegen isteneid énelőttem. Az egyházban azonban Máriát, a szenteket imádják és még sok bálványt. Én az igazságot keresem.”

„Ne aggódj! - mondta Walter. - Közel vagy az igazsághoz. Egy nap Isten elvezet téged az igaz egyházba.” Az esküvői vacsorán minden étel vegetáriánus volt. Wilbur csalódott, hogy nem ehetett egy jó sertéssültet. Miután hazatért, újra nekilátott Isten keresésének. Egy szombat este kijelentette a feleségének, hogy nem megy vele többé a templomba, mert az pogány egyház, pogány hiedelmekkel. Nancy kétségbeesve hívta a családtagokat, hogy győzzék meg Wilburt, járjon vele a templomba. Nem sikerült nekik.

Reggel, miközben továbbra is azon törte a fejét, hogy melyik egyházat keresse fel, egy halk férfihangot hallott. „Hívd fel az unokatestvéredet!” - sürgette a hang. Ez háromszor megismétlődött. Végül Wilbur elővette a mobilját és felhívta WALTERT. Elmesélte neki, hogy összekülönbözött a feleségével, és megkérdezte, ő melyik felekezetbe jár. „A hetednapos adventistákhoz” - válaszolta Walter.

Wilbur ezután hetente háromszor eljárt bibliaórára, szombatonként pedig a gyülekezetbe. Nancy sokat veszekedett vele az új hite miatt, de látva a pozitív változásokat a férje életmódjában és egészségi állapotában, ő is járni kezdett a bibliaórákra. Meggyőződött a szombat igazságáról, és kijelentette, hogy soha többé nem akar szombaton dolgozni, még ha elbocsátják a munkahelyéről, akkor sem. Jelenleg mindketten egészségnevelőként dolgoznak, az egészséges életmód alapelveire tanítják az embereket Indiában.

Tanítás és a megváltás

Áttekintés

Az oktatás nagy kincs, amit nem szabad magától értetődőnek venni. Mint minden jó ajándék, ez is „felülről való, és a világosság Atyjától száll alá” (Jak 1:17, ÚRK). Biztosan kijelenthetjük, hogy Istenben tanári szív lakik. A tanárok szeretik a tudásukat megosztani a diákjaikkal. Jézus utalt rá, hogy Ő és az Atya is ilyen: „mindazt, amit az én Atyámtól hallottam, tudtul adtam nektek” (Jn 15:15, ÚRK). Mi lenne, ha egyszer a tanár-diák kapcsolatot szemszögéből olvasnánk végig a Bibliát? Mi volna, ha hallgatnánk isteni Tanítómesterünkre, és feltennénk magunknak a kérdést, hogy mit akar átadni nekünk? A séta a természetben remek lehetőség arra, hogy Mesterünktől tanuljunk, aki oly sokszor használta már táblaként a természet csodáit. Mindent összevetve el kell fogadnunk a tanuló szerepét, ha igazán értékelni akarjuk Isten egyik ajándékát: az oktatást.

Talán Isten részben azért alkotott bennünket a saját képmására, hogy ha hasonlóak leszünk hozzá, szeretetét és tudását közölheti velünk. A tanulmány beszél az „elmék találkozásáról” – ebben az esetben Isten és az ember elméje –, ami által megvalósulhat a közösség. Egyéb jellemzők mellett a racionális gondolkodás képessége különböztet meg bennünket a teremtett világ többi részétől. Milyen mértékig szabad a logikus érvelésre támaszkodnunk, ha meg akarjuk érteni a megváltás tervét?

Kommentár

Ez a tanulmány kiemeli, mennyire fontos Atyánkat az isteni Tanító szerepében látni, magunkat pedig tanulónak. A tananyag koronagyémántja a megváltási terv és a vesztébe tartó világ helyreállítása. Nemcsak annyi a feladatunk, hogy megismerjük ezt a tervet, hanem az is, hogy továbbadjuk másoknak a tudást. Probléma, hogy egyre nehezebb és nehezebb az evangélium igazságait hirdetni olyan kultúrákban, amelyek már nem osztják a keresztény világnézet alapvetéseit.

Például egy keresztény szívesen tenne bizonytságot egy főiskolai barátjának úgy, hogy elmondja neki a kedvenc bibliaversét, de hamarosan rájön, hogy a másik mítoszgyűjteménynek tartja a Bibliát, számára egyáltalán nem hiteles. Akkor mi legyen? Amikor a hívó a Bibliát kihagyva egyenesen belevág abba, hogy elmagyarázza, hogyan küldte el Isten Jézust meghalni a bűneinkért, a beszélgetőtársa összevonja a szemöldökét és megvető pillantást vet rá a „bűn” szó hallatán. „Bűn? – grimaszol. – A bűn idejétmúlt fogalom, még az ősidőkből ered, amikor a vallás uralta a társadalmat. Már túlhaladtunk az objektív erkölcsiség korán. Más szóval, ami nekünk »bűn«, az egy másik kultúrában erénynek számít.” A keresztény próbál higgadt maradni, és utolsó erőfeszítésként kijelenti, hogy Jézus „az út, az igazság és az élet”, és az üdvösség csakis Őbenne van, ha hiszünk. A barát erre lekezelően megveregeti a hívó vállát, és megjegyzi, hogy a posztmodern kutatások kimutatták: az „igazság” fogalma problémás, visszalépésnek számít a modern korban. Örül, hogy a barátja keresztényként megtalálta a saját útját, ahol békessége van, de vegye tudomásul, hogy ő más. Azután hátat fordít, a hívó pedig ott marad magára, azon tűnődve, miért nem sikerült úgy a bizonytságtéves, ahogyan elképzelte.

Még ha fiasónak tűnik is az utolsó jelenet, legalább rávilágít egy másik problémára. A gond az, hogy minket, keresztényeket kétféle *reakcióra* bátorítanak. Az egyik: imádkozzunk, hogy a barátunk meglássa a fényt és elkezdje gyakorolni a hitet, és ne figyeljen a hajórakományi intellektuális érvelésre, amely arra akarja rábírn, hogy ne tegye ezt. A másik reakció szintén az ima, de kiegészítve azzal, hogy belevetjük magunkat a modern filozófia tudományos irodalmába, a biblikus és rendszeres teológiába, a történelembe, a hittel és tudománnyal kapcsolatos tanulmányokba és egyéb diszciplínákba, és ezek után remélhetőleg képesek leszünk eredményesen fogadni barátunk szkeptikus állításait. Tehát melyik lenne az üdvös módszer? Imádkozzunk és hagyjuk, hogy a dolgok maguktól alakuljanak, vagy használjuk ki a szabad információáramlást és információszerezést, törekedve arra, hogy magasabb szinten képezzük magunkat, ami valószínűbb megoldást hoz az adott helyzetben, persze közben imádkozzunk is?

Beszéljük meg!

Tegyük fel a fenti kérdést a szombatiskolai osztályban, és garantált, hogy szenvedélyes érveket kapunk mindkét oldalról. 1Kor 2:1-2 lesz az egyik

bibliai szakasz, ami kétségtelenül feljön, amelyben ezt olvassuk: „*Én is, amikor hozzátok mentem, testvéreim, nem úgy mentem, hogy nagy ékesszólással vagy bölcsességgel hirdessem nektek Isten bizonyágtételét. Mert elhárítottam, hogy nem akarok másról tudni köztetek, csak Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettről*” (ÚRK). A következő szakaszban közelebről megvizsgáljuk ezt a szöveget.

Szentírási szakasz

Első olvasatra 1Kor 2:1-2 alapján arra a következtetésre juthatunk, hogy az evangelizálás egyetlen módszere az lehet, ha Jézusról és a kereszthaláláról beszélünk. Elkerülni a vitákat, bölcsen és kiválóan beszélni igazán jönnek tűnik. De bizonyos dolgokra figyelmeztetnünk kell e magyarázattal kapcsolatban. Először is ez sok prédikációnak ellene mond, amelyek *Az apostolok cselekedeteiben* szerepelnek, hiszen azokban gondosan felépített érvelések, történelmi bizonyítékok és a logika valóban meggyőző embereket Jézus Krisztus kilétéről és a feltámadásról (például 2. és 7. fejezet). Pál ugyanezeket az eszközöket használja a levelében a feltámadás igazságának alátámasztására (1Korinthus 15. fejezet). A következő alternatívát és a környezethez igazított magyarázatot részben J. P. Moreland, egy ismert keresztény apologeta ajánlja fel (*Love Your God With All Your Mind*. Colorado Springs, 1997, Navpress, 58. o.).

- 1) Az érvelést lehet olyan hamis és büszke módon alkalmazni, ami nem hasznos az evangélium hirdetése szempontjából. Maga a logika és a „fentről jövő bölcsesség” nem kárhoztatható önmagában, csak az, ha rosszul használjuk. „A *hubris* (önzés) az, amiről itt beszélünk, nem pedig a *nous* (józan ész). Isten olyan »bolondságokat« (*moria*) választott, amelyek az emberi büszkeséget sértik, de nem a helyes, józan érvelést. Például olyan mértékig sértő volt az Isten keresztre feszítésének gondolata, hogy a görög gondolkodók erkölcsileg viszsztatásztónak ítélték azt.”
- 2) Pál a görög retorika használatára is gondolhatott. A görög szónokok azzal büszkélkedtek, hogy meggyőzően tudnak érvelni egy téma minden oldala mellett, persze jó árért. A téma ilyen esetben másodlagos, a díjat az kapta, aki a legtakarosabb, legcsiszoltabb beszédet mondta. Pál joggal akart távolságot tartani az ilyen módszerektől.
- 3) Az apostol amellett is érvelt, hogy az evangélium közlésében haszontalan a pusztán logikai érvelés használata. Nem lehet a logika és

következtetés elvei mentén kezdeni és valahogy megérkezni a megfeszített és feltámadt, isteni Üdvözítőhöz. A kinyilatkoztatás, az apostoli/prófétai bizonyoságtétel, a Szentlélek vonzása és a hit azok a szükséges elemek, amelyek a logikus érveléssel együtt elvezetnek a hitelenségtől a Krisztusnak való elkötelezettségig. Pál írásaiban vannak bizonyos, nehezen érthető dolgok (2Pt 3:16). Ilyenkor a szövegösszefüggés segít. Mivel ő nem volt képmutató, aki semmibe venné a saját tanácsát, mindig okos dolog megfigyelni, hogy ő maga hogyan alkalmazza azt, miközben írt és prédikált. Amikor tehát azt mondja, hogy csak Krisztusról beszél, mégpedig mint megfeszítettéről, Róma 1-12. fejezeteinek felületes olvasása is meggyőző bennünket arról, hogy a prédikálása valójában tömör, bonyolult, újszerű, alapos és briliáns teológiai értekezés, ami évszázadokon át foglalkoztatta a teológusokat.

A hit, a logika, a tudományos szintű teológia, a személyes bibliatanulmányozás, a Szentlélek szerepe, az evangelizálás és az adventista oktatás közötti összefüggés átláthatatlan sok keresztény számára. Többen szinte értetlenül állnak az előtt, hogy miért kellene adventista felsőoktatási intézményekbe küldeni gyermekeiket, ha egyszer már ott a kezükben a Biblia meg Ellen G. White írásai, és a Szentlélek segíti őket. *Miért ne takarítanánk meg azt a sok milliót, és elégednénk meg levelező iskolai tananyagokkal?*

Ez a kérdés visszavezet a keresztény fiatal esetéhez, aki próbál bizonyoságot tenni az iskolatársának, valamint a kérdéshez: milyen tanulmányokba érdemes beleásnia magát, hogy válaszolhasson a barátja kérdéseire. Amennyiben a Menny annyit vár el egy kereszténytől, hogy imádkozzon és bibliaiszövegeket idézzon, akkor logikusnak tűnik, hogy nem kell sem egyetemi tanulmányok folytatására törekednie, sem önképzésre (nem mindenki engedheti meg magának az egyetemi tanulmányokat, de mindnyájan tanulhatunk azoktól, akik ezt megtehetik/megteszik). Talán két idézet helyes irányba terelgethet bennünket. Egyiket Pétertől idézzük, másikat C. S. Lewistől.

„Mindig legyetek **készek megfelelni** mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek levő reménységet. De szelídséggel, félelemmel...” (1Pt 3:15, ÚRK).

„Ha az egész világ keresztény lenne, talán nem számítana, hogy az egész világ részesül-e oktatásban, vagy sem. Kulturális élet mindig lesz az egyházon kívül, belül akár lesz, akár nem. A jó filozófiának léteznie kell, ha más okért nem, hát azért, mert a rossz filozófiára választ kell adni” (C. S. Lewis).

Gyakorlati alkalmazás

- 1) Az emberek kinek tartották Jézust, amikor a földön járt? Keressük meg az evangéliumokból az összes helyet, ahol Megtartónak nevezték! Egyet találunk. Keressük az Üdvözítő megszólítást ugyanezekben az evangéliumokban (egyet találunk)! Keressük a Megváltót..., nincs ilyen kifejezés! Keressük a rabbi, mester vagy tanító szavakat vele kapcsolatban, és mindjárt látni fogjuk, kinek tartották az emberek Jézust. Természetesen Ő több volt, mint tanító, de azt is kijelenthetjük, hogy nem volt olyan idő, amikor ne lett volna tanító. Megváltó munkája összefügg tanítói munkájával. Hogyan hat ez arra, miként hirdetjük az evangéliumot, és milyen tudást kell megszerezünk?
- 2) Olvassuk el a Hegyi Beszédet vagy a Római levelet, és figyeljük meg, hogy mindkettőnek van elméleti és gyakorlati oldala. A saját életünkben melyik oldal szorul fejlesztésre? Többet kell tennünk, vagy többet kell tanulnunk?
- 3) Fontos az üdvösségünk biztosítása, emellett azon is gondolkodhatunk, hogy mit kell helyreállítani vagy kijavítani. Vajon a megváltás elvét minden gondolatunkra alkalmazhatnánk? Indokoljuk is meg a válaszunkat!

HÁROM TÁMADÁS A BIBLIAÓRÁN

Alka Mattu (36), India

Samson lelkész bibliaórát tartott *A jelenések könyvéből* Alkának és családjá 14 tagjának az indiai Amritsarban. A szoba egyik végében állt, vele szemben ültek a hallgatók, ki az ágyon, ki a padlón.

„*Hanem levettetett a nagy sárkány, az ősi kígyó, akit ördögnek és Sátánnak neveznek, aki az egész földkerekséget megtéveszti, levettetett a földre, és vele együtt angyalai is levettek*” (ÚRK) – olvasta a Jel 12:9 versét.

Ekkor Alka apósa, Shashipal felugrott a padlóról és indulatosan a lelkészre támadt. „Miért prédikálsz Jézusról? – üvöltötte vérben forgó szemmel. – Én vagyok az úr a földön!” Samson lelkész érzékelte, hogy egy démon próbál ráijeszteni. 1Jn 4:4 szavait idézte hangosan: „*nagyobb az, aki bennetek van, mint az, aki a világban van*” (ÚRK).

Majd a családtagokhoz szólt: „Ne féljete! Gyertek, térdeljünk le és imádkozunk!” Rátette a kezét a dühöngő, idős ember fejére, és Jézus Krisztus nevében imádkozni kezdett a szabadulásáért. Shashipal térdre rogyott, és lassan, csöndesen mondta: „Köszönöm, Jézus!” A démon távozott belőle.

A következő bibliaórán, egy hét múlva Samson Jel 12:11 versével kezdte a bibliaórát. „*De legyőzték őt a Bárány vérével és bizonyágtételük beszédével, mert nem kímélték életüket mindhalálig*” (ÚRK). Ekkor Alka 16 éves fia, John morogni kezdett, mint egy oroszlán, azután bögött, mint a szamár, ugatott, mint egy kutya, végül sziszegett, mint a kígyó. „Ne jöjjön ide a lelkész imádkozni! – kiabálta. – Ne beszéljen Jézus nevében a házamban!” A lelkész érezte, hogy ez ugyanaz a démon, de már erősítéssel jött vissza. Kérte a családot, hogy ne féljenek, hanem börtöljenek és imádkozzanak. John a legközelebbi bibliaórán csöndesen ült, és kérte, hogy imádkozzanak érte.

Harmadik alkalommal a démon Alka férje, Surinder testébe költözött. Johnhoz fordulva ordított: „Hol vannak belőled a démonok? Nincsenek benned! Bennem vannak!” A család együtt olvasta a lelkésszel a 23. és a 91. zsoltárt, majd énekeltek. Surinder velük énekelt. A démonok soha többé nem tértek vissza. Alka családjá már hosszú utat tett meg Jézus felé a másik nagy világvallásból. Imádkozzunk ezért a drága családjáért, hogy mindnyájan elfogadják Jézus Krisztus kegyelmét és igazságát!

Az egyház és az oktatás

Áttekintés

Ez a tanulmány ott kezdődik, ahol minden oktatásnak kezdődnie kellene: a keresztyénben minden tanuló érték. Annak az oktatásnak, ami az egyházban és annak osztályai közvetítésével zajlik, felül kell emelkednie minden kulturális áramlaton, ami Isten országa ellen hat.

Csakhogy az egymással versengő világképek hálójában élünk, amelyek folyamatosan bombázzák a gyerekeket és a fiatalokat egyaránt. Ez pedig az igazság keresői közül sokakat arra indít, hogy kételkedjenek és kérdéseket tegyenek fel. Helyi gyülekezeteinknek teret kell biztosítaniuk a kérdések felvetésére és megválaszolására. Amennyiben az egyházban szót ejtünk a világ zűrzavaráról, erkölcsi sötétjéről és emésztő csüggedéséről, ha válaszainkban a Jézustól tanult igazság hallatszik, akkor töltjük be a tőle kapott küldetést, hogy sóként és a világ világosságaként éljünk (Mt 5:13-16).

Miután elgondolkodtuk e nemes törekvések mindegyikén, hogy miként is kell hirdetni Isten igazságát a földön, fontos szem előtt tartanunk az egyszerű dolgokat is, amelyek sikeressé vagy éppen sikertelenné tehetik misszióinkat.

Kommentár

Illusztráció és egy példázat

A gyülekezet/egyház szóhoz egészen eltérő képzeteket társítanak az emberek. Ennek szemléltetésére ugorjunk egy kicsit vissza gondolatban az iskolai éveinkre! Vajon a matematika-, földrajz- vagy kémiaórák emlékei ugranak be először? Valószínűleg nem, ami ironikus, hiszen elsősorban azért küldtek bennünket iskolába. Bizonyára a barátokkal, a társainkkal, a tanárokkal kapcsolatos különböző emlékek árasztják el a gondolatainkat.

Nagyon is jól illik ez a hasonlat a gyülekezetre, ami ideális esetben természetesen az istentisztelet helye, ahol meghallgatjuk és elfogadjuk az evangéliumot, tanulmányozzuk a Szentírást, összefogunk a lélekmentésért és Isten családjának tagjaiként közösséget alkotunk. Sokakban azonban sajnos úgy marad meg, mint a fájdalom, a sérelmek, a kicsinyes tantételbeli viták és a pletykázkodás helye. A gyülekezet közösségi hatása gyakran beárnyékolja az összes többi szerepét, amit be kellene töltenie. Többen jórészt csak 1-2 ember fájdalmat okozó viselkedése miatt fordítanak hátat, ami gyakorlatilag lehetetlenné teszi, hogy békés légkörben tartsuk meg az istentiszteletet és nyugodtan élvezhessük az Úr jelenlétét. Tehát mi a megoldás?

Sokféle megközelítésben lehet válaszolni erre a kérdésre, és persze könyvek ezreit írták már arról, hogyan legyen emberbarát a gyülekezet. A tanulmányunk azonban megfogalmaz egy nagyon egyszerű ötletet, amit érdemes aranymondásként emlegetni, és sokat ér, ha kivitelezük. A gondolat a következő: *Milyen értéke vagy hatása van a tanbeli világosságának, ha gyülekezetként nem tanulunk meg kedvesek lenni egymáshoz?* Egyszerűen ez a feltétele a gyülekezet jó működésének. Egy indián közmondás visszhangzik a fenti kérdésben: „Nincs értelme rózsát adni valakinek, hogy szagolgassa, miután levágtad az orrát.” Jézus a legédesebben illatozó rózsza, de ha gondatlanul megbántottunk másokat („levágtuk az orrukat”), akkor elég nehezen fogják fel, amit Jézusról akarunk mondani. A tanulmány az irgalmas samaritánus példázatát hozza fel (Lk 10:30-37), hogy rávilágítson a kedvesség és a jóindulat elvére, ami a keresztény oktatás előfeltétele és alapja. Az alábbiakban közlünk még egy történetet, ami más szempöngböl világítja meg ezt a gondolatot.

Szentírási szakasz

Olvassuk el annak a lánynak a történetét, *„akiben jövendömondás lelke volt”* (ApCsel 16:16)! Vajon átkokat és hazugságokat szölt? *„Ezek az emberek a magasságos Isten szolgái, akik nektek az üdvösség útját hirdetik”* (ApCsel 16:17, ÚRK) - hangzott az üzenete. Pálnak azonban végül elege lett, és kiüzte a lányból a gonosz lelket. Vajon miért állította meg, annak ellenére, hogy éppen az evangélium hirdetői mellett szölt, öket és az üzenetüket erősítette? *Azért, mert hiába igaz az üzenet, ha helytelen lelklü-llettel hirdetik, akkor inkább Sátán ügyét szolgálja, semmint Istenét.*

Ezért több a közönséges, elcsépelte tanácsnál, hogy kedvesnek és jószívűnek kell lennünk egymáshoz a gyülekezetben. Az emberek gyakran annak alapján fogadják vagy utasítják el egy egyház üzenetét, hogy a tagok miként bánnak egymással. Természetesen szeretjük azt gondolni, hogy a makulátlan teológiai érvelésünk miatt lesznek az emberek hetednapi adventisták, tény viszont, hogy ha valaki nem hívta volna meg őket kedvesen a közös étkezésre, valószínűleg kísértáltak volna az ajtón és vissza sem jöttek volna.

„Mi a helyzet a Szentlélek szerepével az ember megtérésében és a tagjaink megtartásában? Az ilyen irányú gondolkodás nem kisebbíti a Szentlélek szerepét?” – kérdezhetné valaki. Szívesen tulajdonítjuk a Szentléleknek az olyan ajándékokat, mint a prófétálás, a bölcsesség, a tudás és a tanítás (1Kor 12:8-10, 28), és ezek valóban a helyes adventista oktatás szükséges elemei. E cselekedetközpontú képességek nagyon fontosak az egyházban, de a hatásuk mérséklődhet a Szentlélek egyéb ajándékai nélkül, mint például a jótékonyág, egymás támogatása (1Kor 12:28), szolgálata (Róm 12:7), irgalom gyakorlása, bátorítás (Róm 12:8), továbbá a Lélek minden gyümölcse: szeretet, öröm, békeség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség (Gal 5:22-23). Végül Pál a lelki ajándékok mindkét listáját (Róma 12. és 1Korinthus 12. fejezete) egy *„mindenek felett való út”* ajánlásával fogja össze, ami nem más, mint a szeretet (1Kor 12:31-13:1). Róm 12:10-ben még ennél is tovább megy. Így bátorít: *„a testvéri szeretetben egymás iránt gyöngédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők legyetek.” Szeressük egymást!* Ez már szinte elcsépelte frázisnak hangzik keresztény körökben, így időnként az elv gyakorlása azzal a kockázattal jár, hogy felületesek vagy hanyagok leszünk, csupán robotként végezve a mozdulatokat, kívülről szeretetet mutatva, ami egyáltalán nem terjed túl a szombati istentiszteleten. Viszont tanúsíthatunk-e valójában szeretetet, ha ezt nem kedvesen, igaz szívjóssággal tesszük? Hiszen ahhoz, hogy a gyülekezet a tanulás és a növekedés helye legyen, nemcsak hozzáértő, megfelelően képzett, Lélekkel teljes lelkészek szükségesek, hanem a Lélekkel teljes tagok jósága és szeretete is!

Statisztika

Egy bizonyos statisztika, amit az evangéliumok és *Az apostolok cselekedetei* alapján készítettek, képes radikálisan megváltoztatni azt, ahogyan

látjuk magunkat a Krisztussal való kapcsolatban. Ez a fajta változás, a lényege átvihető az oktatás körébe is. Először néhány definíció: keresztesük ki a „keresztény” szót bármely értelmező szótárban, és az első meghatározás, amit találunk, bizonyára valami ilyesmi lesz: „aki hisz Jézusban és a tanításaiban.” A *keresztény* szó vallási kötődést, hovatartozást jelöl. Az *apostolok cselekedetei* megemlíti, hogy Krisztus követőit először Antiókhiaiban nevezték keresztényeknek (ApCsel 11:26), és ezt nem ők mondták magukra.

A Bibliában összesen háromszor fordul elő a *keresztény* szó (ApCsel 11:26; 26:28; 1Pt 4:16).

Mára azonban ez a név kizárólagos és univerzális lett, azokra mondják, akik a kereszténységhez tartoznak. Hogyan utaltak a keresztényekre még az antiókhiai megnevezés előtt? Az alábbi kis statisztika válaszol a kérdésre, és biztosítja az összehasonlítási alapot az első adattal: a *tanítvány* szó előfordulása a Bibliában: 256.

Amikor valaki kereszténynek nevezi magát, arról az jut eszünkbe, hogy ragaszkodik egy sor tantételhez. Viszont mi van, ha tanítványnak mondjuk magunkat? A tanítvány tanuló, tanonc. Természetesen hisz abban, amit tanult, de több pusztán hívónél: ismétlés által szerez szaktudást a mesterétől. Ugyanannak a szakmának a gyakorlására teszi rá az életét, amiben a mestere jártas. Amikor pedig a mester meghal, a tanítványai lesznek a legkiválóbb hirdetői annak a gondolatiságnak és gyakorlatnak, amire mesterük szánta az életét.

Szókratészről a legtöbbet kiváló diákja, Platón által tudhatjuk, hasonlóképpen a világ bizony joggal von le következtetéseket Jézusról annak alapján, amit kiváló tanítványain – rajtad és rajtam – keresztül megtud róla. Az is hiba még, ha úgy gondoljuk: a „tanítvány” szó (görögül: *mathetes*) csak és kizárólag az eredeti tizenkettőre vonatkozik. Lukács tömeges megtérésekről írt az evangéliuma folytatásában, és arról számolt be, hogy növekedett a „tanítványok” száma (ApCsel 6:1; 6:7). Anániást, Tábitát és Timóteust egyaránt tanítványoknak nevezi (ApCsel 9:10, 36; 16:1). Ezeket a keresztényeket is megillette a tanítvány név, ami egyszerűen annak elismerése, hogy hallgattak a Rabbira, aki megparancsolta nekik: „*Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket*” (Mt 28:19).

Gyakorlati alkalmazás

Az egyház arra hivatott, hogy a lelkileg szenvedők kórháza legyen. Ez sokkal általánosabb hasonlat annál, mintha az egyházat egyetemnek neveznénk azok számára, akik a tudatlanságban és a lelki sötétségben elvesznek, és ahová élethosszig beiratkozhat bárki, hogy tudós-rezidensként tanuljon a názáreti Jézustól, a mesteri Tanítótól. De a két metaforának - kórház és egyetem - össze kell kapcsolódnia, hogy teljesebb képet kapjunk arról, mit is jelent az *egyház* szó. Vagyis lelki gyógyulásunkhoz társulnia kell a vallási nevelésnek, ami tanítványokká képez bennünket.

Beszéljük meg:

- 1) Tartunk egyéni áhítatokat, van szombatiskolánk és hallunk igehirdetést. Azonban ahogy telnek az évek, ha őszinték vagyunk, mintha minden újra meg újra ismétlődne, és csökkenni látszik a szenvedélyes lelkesedés, ami induláskor jellemezte adventista tapasztalatunkat.
- 2) Amikor belépünk egy általunk még nem ismert gyülekezetbe, nem az az első, amit megjegyzünk, hogy milyen jó volt a prédikáció vagy finom volt-e az ebéd. Amit észreveszünk: a „terem klímája”: hideg volt, vagy pedig barátságosan viszonyultak az emberek egymáshoz és hozzánk? És most következik a csavar: ha a mi gyülekezetünkről van szó, lehet, hogy igazán jól érezzük magunkat féltucatnyi barátunkkal, miközben együtt töltjük az időt, tanulmányozzuk a Bibliát és még nevetünk is. Számunkra a gyülekezet kellemesen meleg. Nekem igen, de nem a látogatónak vagy a magányos gyülekezeti tagnak, aki kívülállóként szemléli az összetartó csoportot. A gyülekezeti tagoknak időt kell szánniuk arra, hogy figyeljenek környezetükre és törődjenek mindenkivel, aki a hátsó sorban „didereg”. Milyen módszerekkel óvhatjuk meg az embereket attól, hogy úgy érezzék: kívül maradnak Isten családján?

VARÁZSLÓ, GYÓGYÍTSD MEG MAGAD!

Bagicha Singh (70), India

Bagicha Singh egész életében fákat és bálványokat imádot az otthonában, egy kicsiny indiai faluban. Hitt az istenek hatalmában, és nekik tulajdonította az érdemet azért, hogy varázslóként meggazdagodhatott. Az emberek sereglettek az otthonába, hogy gyógyítsa meg őket. Bagichának mindene megvolt, egy dolgot kivéve: nem lelt békességre.

Azután beteg lett, nagyon beteg. A praktikáihoz fordult, de rá nem hatottak a ráolvasások, amiket a hozzá fordulókon alkalmazott. Különböző orvosoknak sok pénzt fizetett, de senki sem tudott segíteni rajta. Félt, hogy meg fog halni. Egyik nap a fia elhívta magukhoz a szomszéd faluban tevékenykedő globális missziós úttörőt, Samson Sonit, hogy hátha tudna segíteni az apján. Samson el is ment, de Bagicha visszautasította az imát, mondván, hogy a keresztények Istenéénél nagyobb hatalom van az ő tudományában. Samsont ez nem tántorította el, mégis imádkozott érte.

A látogatás után Bagicha rosszabbul lett. Bevitték a másfél órányira lévő kórházba. Ott agytumort diagnosztizáltak nála. Az operáció elkerülhetetlen volt, viszont a költségnek csak a fele állt a család rendelkezésére. Samson meghallotta, hogy Bagicha kórházban van, és meglátogatta. A beteg felélénkült, amikor meglátta a misszionáriust. „Jön Jézus, és Ő meggyógyít!” - mondta a mellette álló orvosnak. Samson engedélyt kért az orvostól, hogy imádkozzon Bagicháért, majd könnyes szemmel könyörögni kezdett: „Drága Istenem, Jézus nevében kérek, gyógyítsd meg Bagichát, hogy ez is dicsőítse a Te nagy nevedet! Jézus nevében, ámen.”

A másnapi vizsgálat során az orvos ámulva vette tudomásul, hogy nyoma sincs a daganatnak. Egy másik orvost is hívott a leletek elemzésére. Az a specialista sem találta a tumort. Közölték Bagichával a jó hírt, aki nagyon boldog volt. Megerősödött a hite Jézusban. Hazatérve mindenkinek elmondta a tapasztalatát, akivel csak találkozott. Bagicha az adventista gyülekezet hűséges tagja lett, családjának 25 tagjával együtt.

Művészeti és természettudományos képzés

Áttekintés

A természet Isten önmagáról 3D-ben adott, 24 órán keresztül élvezhető, multimédiás, sztereóban hallgatható kinyilatkoztatása. Nem kell hozzá előfizetés, a vételhez elektronikus eszköz, mindig és mindenhol elérhető (Zsolt 19:1). A végső számadás napján tehát nem hivatkozhatunk arra, hogy „nem tudtunk róla”, ezért nem ismerhettük és nem követtük Istent (Róm 1:18-20). A művészetek, amíg a szépséget és/vagy az igazságot tükrözik, szolgálhatnak forrásként, amely által megláthatjuk Istent és bemutathatjuk jellemét.

A biológia, a fizika és a tudomány egyéb ágai komoly és hatékony eszközök arra, hogy megismerjük és megértsük Isten teremtett világának különböző oldalait. Az ember eredeti állapotának kérdésénél azonban van, hogy elakadnak vagy meg is bukhatnak. Például egy időben az a mondas járta, hogy csak két dolog biztos a világon: a halál és az adó. Tudjuk azonban, hogy ez nem mindig volt így. Bár a halál most természetes és biztos része az életnek, eredetileg nem létezett ez az állapot (persze adó sem). A fizikai világra hatott egy erkölcsi döntés (Róm 5:12). A biológia tudománya (jelen állás szerint) nem ad teret ennek az információnak, ennél fogva félrevezető lehet az a modell, amit az élet eredetével kapcsolatban felállít.

Isten mesteri módon írta és szervezte meg az univerzum törvényeit makro- és mikroszinten egyaránt, így érthető, hogy miért képes a tudomány tanulmányozni, sőt manipulálni is a természet világát, annak céljait, magyarázatát Isten létének elismerése vagy a hozzá való fordulás nélkül is. Isten tökéletesnek – és látszólag önmagától függetlenül létezőnek – teremtette meg a világot. Szomorú, hogy az emberek magát a rendszert használják fel a Teremtő létezése elleni bizonyítékként. A keresztyén oktatás és világnézet nem követi el ezt a hibát, hanem a ter-

mészet világát tekinti Isten lénye bizonyítékának, ami által betekintést nyerhetünk a titkaiba.

Kommentár

Górcső alatt a tudomány

A tudomány története számtalan fantasztikus vívmánnyal és tudással büszkélkedik, úgy elméleti, mint technológiai téren. Az orvostudomány felfedezéseitől kezdve az informatikai technológián át bizony adósai vagyunk a tudomány világának, amiért képviselői szüntelenül a modern élet fejlődéséért fáradoznak. E vívmányok azonban hibák, elvetett elméletek, idejétmúlt paradigmák óceánján hajóznak, amelyeknek sok változata fennmaradt, ehhez járul még az is, aminek minden diszciplína ki van téve: az előítélet és a részrehajlás. Ennek a történetnek a fényében miért ne lenne messzemenően logikus, ha a tudományos „igazságokat” fenntartással fogadnánk, ahelyett, hogy fejest ugranánk a következő tudományos elméletbe, ami egy generáció ideje alatt szintén a szemetesben végezheti? Ez a szempont nem népszerű ma, mert a tudomány nem szokta reklámozni a tévedéseit. Arra is megvan a módszere, hogy felmentse önmagát a hibái alól, vagy gondosan elrejtse azokat.

Íme két példa: az első, amikor a tudomány meghajolhatott volna az egyház előtt, de nem tette; a második, amikor az egyházat tették meg bűnbakká egy jóval általánosabb hibáért. (Az alábbi két példa részben John C. Lennox: *A tudomány valóban eltemette Istent?* című művéből származik. Budapest, 2008, Evangéliumi Kiadó.)

- 1) A korai keresztény gondolkodók (Ágoston, Iréneusz, Aquinói Tamás) a bibliai beszámolóra támaszkodva egyetértettek abban, hogy a világegyetemnek volt kezdete és Isten a Teremtő. A modern tudományos érában azonban az az uralkodó konszenzus, hogy az univerzum úgy korban, mint kiterjedésben végtelen. Amikor ateisták vitatkoztak keresztényekkel Isten létezéséről, az apologeták az univerzum keletkezését használták fel Isten létének bizonyítékaként. Az ateisták azzal a „ténnyel” válaszoltak, hogy az univerzum végtelen, így próbálták megingatni a keresztények érveit. Ugorjunk gyorsan előre a 20. század végéhez: a tudósok már megegyeznek abban, hogy az

univerzumnak mégiscsak volt kezdete. Ám egyesek ezt csak vonakodva ismerték el. Miért? Azért, mert ez igazolta a keresztények hitét, a teremtést. Engedjük egy picit hatni ezt a gondolatot! Olyan tudományos bizonyítékok, mint például a távoli galaxisok felől érkező fény vörös eltolódása és a mikrohullámú háttérsugárzás megalapozták azt az elméletet, hogy az univerzumnak volt kezdete. Ez a feltételezés összecseng a bibliai beszámolóval. A tudósok azonban ódzkodtak ettől a következtetéstől, mert túl nagy teret enged a vallásnak. Nem lett volna szép, ha a tudós társadalom becsületesen, egyszerűen kimondja: „Mi tévedtünk és a Bibliát elfogadó, teremtéshívő keresztényeknek van igaza”?

- 2) A „konfliktustézis”, ami kimondja, hogy a vallás és a tudomány alapvetően szemben áll egymással, olyan történetekből táplálkozik, mint Galilei esete. Az, hogy az ilyen történeteknek még drámai szalagcímeket is adnak, csak aláhúzza ezt a tézist. Például: „Galilei, a kiváló szekuláris tudós szemben a tudományellenes vallási dogma intézményével”. Persze Galileinek helyes volt a heliocentrikus világmérete, és a középkori egyház tévedett, de a narratíva torzít, mintha a tudomány és a vallás állt volna egymással vitában, és a tudomány győzött. Azonban tény, hogy Galilei élete végéig hitt Istenben és a Bibliában. Eredetileg nem is az egyházzal akadt gondja, hanem a tudományos társasággal. Egy 1615-ös levélben leírja: az akadémia vele szembeálló professzorai próbálták befolyásolni a Római Katolikus Egyház nagytekintélyű vezetőit, hogy szólaljanak fel ellene. Galilei tudományos érveit ugyanis veszélyesnek találták az akadémián uralkodó arisztotelészi filozófiára nézve. Róma olyan világnézet mellett állt ki, amelyet az itáliai filozófusok és professzorok vallottak. Ez a felfogás nem szolgál mentségül a Római Katolikus Egyháznak arra, hogy miért bánt el Galileivel, azt viszont mutatja, hogy Róma egyezett a kor uralkodó tudományos nézeteivel. Galilei történetét felhasználni a tudománynak az egyház felett aratott győzelme szemléltetésére nem más, mint bűnbakká tenni a középkori egyházat, eltorzítva a történelmet.

Ez a két példa mutatja, hogy a hit és a tudomány közti harc sok tekintetben csupán *szalmabáb*. (*Szalmabábérvelésnek* azt nevezik, amikor nem a másik fél álláspontját cáfolja meg vagy támadja valaki, hanem annak szándékosan elbutított, torzított változatát, amit sokkal nehezebb meg-

védni - *a fordító megjegyzése.*) Ma gyakorlatilag ismeretlen az a gondolat, hogy az ősröbbanás elmélete a kozmológiában valójában annak elismerése, hogy a teremtéshívőknek eleve igazuk volt. Jelenleg a világegyetem keletkezésével kapcsolatos ősröbbanáselméletet a hívők ellen használják, Isten létezésének ellenérveként. Sok laikus teremtéshívő nem dőbben rá arra, hogy a győzelmi trófeát (vagyis, hogy a világegyetemnek valóban volt keletkezése) kiragadták a kezéből, és megint csak arra használják ezt az elméletet, hogy - jelképesen - jól elverjék vele.

Az az egyik pozitívum, ami a posztmodern korból ered, hogy ráébredt: a természettudósok is ugyanabban a hajóban eveznek, mint minden más tudós, akik saját területükön dolgoznak, és minden tudományos mű, ami eljut a nyilvánosság elé, átment a szubjektivitás, a gyarlóság, az előítéletek, az etikai véleménykülönbségek nagyon is emberi rostáján. A modern szekuláris ember gyakran rózsaszín szemüvegen át tekint a tudományra, és valószínűleg nem tudatosul benne az, hogy a tudomány picit sem jutott közelebb ahhoz, hogy megcáfolja Isten létezését vagy a vallásos hit megbízhatóságát. De ne egy keresztény szavait nézzük, figyeljük az agnosztikus fizikus, David Berlinsky kritikáját saját tudományos területének öntelt attitűdjeiről (*The Devil's Delusion: Atheism and its Scientific Pretensions*, <https://www.goodreads.com/work/quotes/1639458-7-the-devil-s-delusion-atheism-and-its-scientific-8-pretensions>):

„Valaki bizonyította már, hogy Isten nem létezik? Közel sem! A kvantumkozmológia vajon ad magyarázatot a világegyetem keletkezésére vagy hogy miért létezik egyáltalán? Nem! Megmagyarázták a tudományágak, miért olyan finoman hangolt minden az univerzumban, hogyan létezhet egyáltalán az élet? Egyáltalán nem! A racionalizmus és a morális filozófia megadta a válaszokat arra, hogy mi a jó, mi a helyes, mi az erkölcsös? Nem eléggé. Elég jóra serkentő erő volt a szekularizmus a szörnyű 20. században? Dehogyan, egyáltalán nem! Létezik szűk látókörű, elnyomó ortodoxia a tudományokban? De még mennyire! A tudományban vagy a filozófiában igazolja bármi azt az állítást, hogy a vallásos hit irracionális? Közel s távol sem! Akkor a tudományon alapuló ateizmus komolytalan próbálkozás, intellektuális köntösben? Pontosan.”

Ez a rövid kritika és éles megközelítés szolgáljon annak bemutatására, hogy a keresztényeknek nem kell ódzkodniuk a tudományos ágak kutatásától, mintha az teljesen összeférhetetlen lenne istenhitükkel vagy a Bibliával. Éppen ellenkezőleg, a hit Istenben, a rendezett, célirányos és tervezett teremtésben a történelem legbriliánsabb tudós elméi közül sokakat motivált arra, hogy kutatómunkát végezzenek saját szakterületükön.

A szépségről

Hagyományosan öt ága van a filozófiának, amelyek a következők (kutatásuk tárgyával együtt említjük őket).

- 1) Logika: ideális gondolkodás
- 2) Etika: ideális magatartás
- 3) Politika: ideális társadalmi szerveződés
- 4) Metafizika: igazi valóság
- 5) Esztétika: ideális forma/szépség

E tárgyak közül sokról lehet hallani a rádióban, a televízióban, azonban a szépséggel igen ritkán foglalkoznak. Elsősorban talán azért van ez, mert a kulturális és morális relativizmus korában, amiben élünk, a szépséget csupán szubjektív értékítéletnek tartják. Lelkünk legmélyén azonban tudjuk, hogy ez az állítás nem lehet igaz. Sőt, amint tudjuk, a „jónak” is vannak sziklaszilárd alapjai, amelyek időtől, kultúrától, helytől függetlenek, és a szépségről tulajdonképpen ugyanez elmondható. Ahogy egy filozófus fogalmazott: „A szépség az érzékekre ható jóság.”

Gyakorlati alkalmazás

Ha figyeljük a híreket, folyamatosan azt halljuk, hogy az emberek érvekkel és ellenérvekkel (vagyis logikával) fejezik ki, hogyan kellene vagy nem kellene viselkedni (etika) vagy a politikusok jól kormányoznak-e. Viszont mikor hallottunk utoljára egy intelligens beszélgetést a szépség témájáról? Beszéljük meg az alábbi kérdéseket az osztályban!

- 1) Hogyan értelmezzük a „szépséget” keresztény szemszögből? Vajon másképp, mint szekuláris nézőpontból?
- 2) Talán nem tűnik prioritásnak a művészetek szerepe az életünkben, de ha arra gondolunk, hogyan hat a média és a művészet együttese

nemzetünk erkölcsére (itt gondoljunk a saját népünkre), akkor rögtön nyilvánvaló a jelentősége. Andrew Fletcher ennél is messzebb ment, amikor kijelentette: „Hadd írjam meg a nemzet dalait, utána már nem érdekel, ki hozza a törvényeket.” Miért mondta vajon ezt? Hogyan járulhatnak hozzá az adventista művészek a zenei, képzőművészeti, irodalmi világ kincseinek gyarapításához úgy, hogy hűen bizonyosságot tegyenek Istenről?

- 3) A társadalomban számtalan közhely kering a tudomány és vallás témájában, amelyek sajnos általában magasztalják a tudományt és gúnyolják a vallást. Milyen előkészületet igényel az adventista diákok részéről az, hogy a tudomány területére lépve biztosak maradjanak a Biblia és a keresztény világnézet hitelességében?
- 4) Nem minden adventista fiatal jár adventista iskolába. Hogyan lehet a gyülekezet „iskola” az ő számukra, hogy erős maradjon a hitük a világi egyetemeken?

OROSZLÁN A HÁZBAN!

Samson Gulam Masih (48), India

Gulam Masihnak sok kérdése volt Istennel kapcsolatban.

Gyerekkorában az édesapjával a hagyományos szent helyekre járt, de keresztény közösségekbe is ellátogatott. Az apa nem tudta eldönteni, hogy kit imádjon. Egyszer éppen egy szent könyvből olvasott fel a családnak, amikor felkiáltott: „Miért van az, hogy ebben a könyvben többször szerepel Jézus neve, mint a saját prófétánké?” Végül kialakítottak egy egyedi vallást, ami részben hagyományos, részben keresztény volt.

Amint Gulam növekedett, egyre inkább húzott a kereszténység felé, de többet akart tudni. A saját szemével akarta látni Jézust. Ezt el is mondta neki imáiban. Felnőtt fiatalemberként úgy döntött, pár hétre egy távoli falu félreeső kunyhójába költözik, hogy ott egyedül tanulmányozhassa a Bibliát. A falubeliek nem ismerték a kereszténységet, erősen babonások voltak. Felfigyeltek Gulam szelidségére, alázatosságára. Amikor felajánlotta, hogy imádkozik egy beteg társukért, és az meggyógyult, onnan kezdve „szent embernek” nevezték. Minden reggel és este ételt tettek a kunyhója elé. Újra meg újra elismételte az imát, hogy látni szeretné Jézust. Egyik éjjel, miközben a földön ült, egy hatalmas oroszlánt vett észre a kunyhóban. A fiú halálra rémült, hátrálni kezdett. Ám ekkor egy férfihangot hallott, ami szólította, hogy simítsa végig az oroszlánt. Gulam tiltakozott, de a hang kitartó volt: „Engem akartál látni!” „Én azért imádkoztam, hogy Jézust láthassam!” - nyöszörögte Gulam. „Jézus a Júda törzséből való oroszlán” - felelte a hang.

Gulam valóban ezt olvasta Jel 5:5-ben. Továbbra is nagyon félt, mégis engedelmeskedett: végigsimította az oroszlánt. Ezek után az állat felállt, majd kísétált a sötétbe. Reggel az asszony, aki ételt vitt Gulamnak, ijedten dobta le a kosarát, rohant vissza a faluba, mert meglátta az oroszlánnyomokat. „A szent ember halott! Megölte egy oroszlán!” - kiabált torkaszakadtából. A falu lakói a kunyhóhoz szaladtak, de ott találták Gulamot, amint békésen olvasgatott a kunyhójában. Nem mozdult az oroszlán távozása óta. A falu lakói megdöbbentek a történet hallatán, és kérték Gulamot, hogy tanítsa őket Jézusról.

Később Gulam hetednapos adventista lelkész lett, és gyülekezetet alapított a szülőfalujában, Észak-Indiában. Öt fia és két lánya született, 90 éves korában, 1999-ben halt meg.

A keresztyény és a munka

Áttekintés

A munka az egyik olyan - a bűnbeesés előtt is gyakorolt - tevékenység, amit őszüleinél áthoztak a bűneset utáni életterünkbe (1Móz 2:15). A másik kettő a szombatünneplés (1Móz 2:2-3) és a házasság (1Móz 2:21-24). Tehát a munka, vagyis ha hasznos tevékenységekkel foglaljuk le magunkat, egyenesen a bűntelen Éden-kertből származik.

Kommentár

Mindhárom tevékenység, ha az Úr vezetése alatt marad, kis előíze a múltbeli Édennek, illetve a jövőbeni Édennek, bármely irányba viszi is az embert az élet. Mint minden másnak a világon, a munkának is lehetnek a bűnből adódó árnyoldalai. Ezekkel mindnyájan tisztában vagyunk. Jó hír viszont, hogy Isten mindent helyreállít, és kész arra, hogy jelenlegi elfoglaltságainkat olyan szintérré változtassa, amelyen növekedhetünk és bizonyosságot tehetünk keresztyényi életünkben.

Felnőtt életünk túlnyomó részét munkával töltjük. Tehát ha nem tudjuk Krisztussal kapcsolatos meggyőződésünket beépíteni valahogyan a foglalkozásunkba, akkor életünk aránytalanul nagy részében nem élvezzük az istenközpontú lét áldásait. Hálásak lehetünk, hogy a „járjatosok Lélekben” tanácsot ígérté formálhatjuk ezekben a napokban, akár egy irodában dolgozunk, akár egy építkezésen vagy a mezőgazdaságban, és Krisztus egész idő alatt a szívünkben és mellettünk lehet (lásd Gal 5:25).

További bátorítást jelent, ha tudjuk, hogy minden munkát irányíthat Isten Szentlelke, nem csak azt, ami konkrétan vallási területet érint. A Mindenható elmondta Mózesnek: betölti Becalélt Lelkével (2Móz 35:30-35), hogy meg tudja munkálni a fémeket, a fát, a követ és a vásznat a szent sátor felépítéséhez. Ha Isten meg tudta áldani Lelkével ennek a szakembernek a munkáját, akkor a mi munkánkat is képes áldásával kísérseni.

Szentírási szakasz

Könnyű némely gondolatunkra azt mondani, hogy biblikus, miközben nem az. A múltbeli és a jövőbeni Éden éppen jó példa erre. Ha nekünk kellett volna kialakítanunk a kertet vagy az újonnan teremtett földet, első próbálkozásként talán ragyogó, de hiábavaló szórakozóhelyet terveztünk volna. Egyesek számára pedig csak az lett volna a Paradicsom, ha Isten szüntelen imádásának a helye lett volna. Megint mások a természetüknél fogva nem vették volna bele a munkát Isten gyermekeinek első vagy végleges otthonának a programjába. Ám a leírásban ezt olvassuk: *„Fogta az ÚR Isten az embert, és az Éden kertjébe helyezte, hogy művelje és őrizze azt”* (1Móz 2:15, ÚRK). Ézsaiás az új eget és az új földet is úgy ábrázolja, hogy ott szintén szükség lesz a kertészkedésben szerzett gyakorlatunkra. *„Házakat építenek és bennük lakoznak, és szőlőket plántálnak és eszik azok gyümölcsét”* (Ézs 65:21). A „munka” a mai világban gyakran leköti a figyelmünket, sőt elvon bennünket legszebb kapcsolatainktól, beleértve az Istennel való kapcsolatunkat. Akkor hogyan lehet „a munka” része Isten ideális tervének?

Egyszerűbben fogalmazva: vajon nem vonta el a munka az első emberpárt attól, hogy Istennel lehessenek? Ez olyan, mintha azt kérdeznénk: „Ha Ádámnak csak Istenre volt szüksége, akkor miért teremtette meg Évát? Nem volt elég neki Isten?” A Teremtő Isten pontosan tudja, mi az ideális a teremtményei számára. Az Úr sok mindent ajándékozott összuleinknek, ami lefoglalhatta figyelmüket és idejüket: az állatokat, a kivételes szépségű természetet. Feladatul kapták, hogy töltsék be a földet és hajtsák uralmuk alá (1Móz 1:28), műveljék a kertet és őrizzék azt (1Móz 2:15). Ezek a tiszta és szent tevékenységek mindenképpen Isten szándékában álltak. Nyilván nem bízta volna mindezt ránk, ha ezzel veszélyeztette volna a vele való közösségünket vagy az egymással való kapcsolatunkat. Tapasztalhatjuk az Istennel való közösséget akkor is, ha más tevékenységet végzünk, mint amikor élvezzük a szereteteinkkel töltött időt, miközben *együtt teszünk különböző dolgokat*.

A mai munkahelyek persze nem olyan szentek, mint amilyen a büntelen Paradicsom, Isten eredeti alkotása volt. Ám ez nem jelenti azt, hogy az „együttlét” érzése nem ugyanolyan reális cél a számunkra. Talán az egyszerű bizonyágtétel, amit a Szentírás is megerősít arról, hogy lehet Istennel járni (lásd 1Móz 5:22; 1Móz 6:9; 1Móz 48:15), jól szemlélteti

az állandó közösséget, amit mi is ápolhatunk az Úrral, még munka közben is.

Szentírási szakasz

Gondolkodjunk erről az igeverstről: „Mózes tehát hívatta Becalélt, Oholiábot és mindazokat a bölcs férfiakat, akiknek elméjébe tudást adott az ÚR, és mindazokat, akiket szívük arra indított, hogy részt vegyenek annak a munkának a végrehajtásában” (2Móz 36:1, ÚRK). Figyeljük meg az igevers utolsó mellékmondatában található szavakat: „*akiket szívük arra indított!*” Először nézzük meg, mit is jelent a „szívük arra indított” kifejezés (*nasa’ + lev*), hadd árulkodjon arról a munkáról, amit ezek az emberek végeztek! A „felindít” szót gyakran használja az Ószövetség, egészen pontosan 650 alkalommal, az alapjelentése pedig az, hogy „felemelni” vagy „vinni”. Ám ha a „szív” szóval kapcsoljuk össze, akkor sajátos jelentéstartalmú kifejezés lesz, jó vagy rossz dologra egyaránt utalhat. A pozitív tartalmú igeversekre egy példát közlünk alább (a negatív pedig a tárgyalás végén található):

„És eljött mindenki, akit szíve indított, és akit lelke hajtott, és felajánlásokat hoztak az ÚRnak a gyülekezet hajlékának elkészítéséhez, minden ott végzendő szolgálathoz és a szent ruhákhoz” (2Móz 35:21, ÚRK).

„Mindazok az asszonyok, akik értettek hozzá, saját kezükkel megfonták és megfonva hozták el a kék és piros bíort, a karmazsin fonalat és lenfonalat. Mindazok az asszonyok pedig, akiket a szívük arra indított, és értettek hozzá, megfonták a kecskeszőrt” (2Móz 35:25-26, RÚF).

A Becalélról szóló igeverset kapcsolhatjuk még a „szívet felindító” ótestamentumi szakaszokhoz. Más fordítások ezt a szót az önként vállalt, készséges, lelkes munkához kötik. Figyeljük meg, mi a közös ezekben az igékben: mindegyik a szent sátorhoz kapcsolódik, megfigyelhető bennük a bölcsesség vagy a szaktudás, egyaránt kényszer nélküli, önzetlen, készséges szolgálatra utalnak. Mindez arra tanít, hogy fontos örömet találni bármely munkában, amit végeznünk kell. Először is, ha járatosak és fejlődőképesek vagyunk a szakmánkban, bármi legyen is az, akkor az áldás lesz számunkra, mert szaktudásunk és bölcsességünk egyaránt nő. Másodszer pedig, ha úgy végezzük a munkát, hogy az Urat dicsőítjük vele, amint az asszonyok szőtték-fonták a kecskeszőrt az Úr

szent helye számára, az helyes irányba tereli a gondolatainkat, és nem akadunk fenn munkahelyi vitákon, hanem mindig azt tartjuk szem előtt, hogy a munka, amit végzünk (és ahogyan végezzük), a mi áldozatunk az Úr számára. „Bármit tesztek, lélekből tegyétek, úgy, mint az Úrnak, ne pedig úgy, mint embereknek” (Kol 3:23, ÚRK). Harmadszor, az első két tényező fényében a munkánkat ne érezzük csapdának, amitől mindenáron szabadulni kell, hanem annak, amit lelkesen, szívből végezhetünk, mert a szívünk erre indít. Tehát amikor dolgozunk, 1) az Úr dicsőségére és magasztalására tegyük, 2) használjunk és fejleszteniünk kell a tőle kapott képességeket és 3) készséges lélekkel, szenvedélyes szívvel végezzük munkánkat!

Nézzük át újra az alapigénk utolsó félmondatát: „...akiket szívük arra indított, hogy részt vegyenek annak a munkának a végrehajtásában” (2Móz 36:1, ÚRK). A Károli-féle fordításban: „és mind akit szíve arra indíta, hogy járuljon annak a munkának végrehajtásához”. Szintén említésre érdemes a „járuljon oda” (*qarav*) szó alapjelentése: „odamenni”, „megközelíteni”. Ez a szó azt jelenti, hogy közel húzódni. Abban az értelemben használatos az Írásban, hogy az oltárhoz járulni és felajánlani az áldozatot (3Móz 9:8). Szintén ez a szógyök fordul elő az *áldozat* szóval együtt, például a bárány feláldozásánál (3Móz 3:7). Mégis mit ajánl fel Bécálél, valamint az asszonyok? Felajánlják a munkájukat, az idejüket, a szaktudásukat. Alapjában véve tehát ők maguk jelentik az áldozatot. Ugye halljuk ebből visszhangozni Róm 12:1 szavait? „Kérlek azért titeket, testvéreim, Isten irgalmára, hogy szánjátok oda testeteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul. Ez a ti okos istentiszteletek” (ÚRK). Tehát olyan kép rajzolódik ki előttünk, amiben tökéletes egységben kapcsolódik össze a munkánk, mi magunk és az istentiszteletünk.

A Septuagintában (az Ótestamentum görög fordítása) a héber *qarav* („megközelíteni”) szót a *prosporeuomai* görög szóval fordították. Érdekes, hogy ez a szó egyetlenegyszer fordul elő az Újszövetségben, mégpedig amikor két ember odalépett Jézushoz (Mk 10:35). Sajnos nem azért fordultak hozzá, hogy imádják Őt vagy szolgáljanak neki, hanem mert előnyhöz akartak jutni. Jakabról és Jánosról van szó, akik azért mentek Jézushoz, hogy a lehető legmagasabb pozíciót igényeljék maguknak (Mk 10:37). Ezzel a verssel fejezzük be az elmélkedésünket, azt példázva, hogy milyen az, ha valakinek rosszra „indul fel a szíve”. Ne feledjük, ez

szó szerint azt jelenti, hogy „felemeli a szívét”, a felemelt szív pedig arrogáns, önző lélekre utalhat (2Kir 14:10). Jakab és János nem azért fordult Istenhez, hogy imádják Őt, hanem önmaguknak akartak nagyobb megtiszteltetést biztosítani; nem szolgálni akartak, hanem arra vágytak, hogy nekik szolgáljanak. Ebben a történetben Jakab és János a kecskeszőrt fonó asszonyok ellenpéldái.

Gyakorlati alkalmazás

Elmélkedjünk és beszéljük meg!

- 1) Mi lenne, ha a szótárunkból kisöpörnénk a *munka* szót, és helyette mindenhová az *Istent szolgálom* szavakat illesztenénk be? Hogyan változna meg a hozzáállásunk?
- 2) Elérni a kiválóságot (bölcességben, szaktudásban), készségesen szolgálni és Istent többre tartani önmagunknál mind-mind nemes célok. Mit tehetünk, hogy az életünkben meg is tudjunk valósítani néhányat ezek közül az ideális gondolatok közül, és a munka felemelőbb tapasztalat legyen számunkra?
- 3) Éreztük már azt, hogy élvezettel végeztünk egy bizonyos feladatot, ami mindenki más számára munkának tűnt, de mi minden erőlködés nélkül, könnyedén megoldottuk? Hogyan lehetséges ez?
- 4) Mit tehetünk azért, hogy az adventista oktatásban sokkal bibliikusabb kép alakuljon ki a munkáról, szemben a karrierről alkotott világi nézettel, aminek a motivációja kizárólag az anyagi haszonszerzés?
- 5) Várjuk már az új eget és új földet, akkor is, ha tudjuk, hogy „a munka” életünk örök része marad? Ha igen, miért, ha nem, miért nem?
- 6) Tudjuk, hogy a munka mindig is az életünk része lesz. Milyen plusz jelentőséget ad ez annak, hogy a szombat szintén fix, mozdíthatatlan pont lesz az örökkévalóságon át (Ézs 66:23)?

AKI IDEGEN FÖLDÖN TALÁLT RÁ JÉZUSRA

Brijesh Kumar (27), India

- Brijesh munkanélküli lett az indonéziai Jakartában. Abban a reményben távozott hazájából, Indiából, hogy valahol jó munkát talál, és visszafizetheti a kölcsönt, amit szülei az ő tandíjára vettek fel. Valaki azt ígerte neki, hogy menekültstátuszhoz juttatja az Egyesült Államokban. A férfi hamarosan egy kis hajón találta magát 34 másik emberrel. Az út félelmetes volt. Gyorsan elfogyott az élelem, az ivóvíz, végül a hajó üzemanyaga is. Mikronézia Yap nevű szigetén kötöttek ki.
- Az USA rendőrei és FBI ügynökök hallgatták ki az utasokat. Többféle felekezet képviselői látták el őket étellel, akik Jézusról beszéltek nekik. Brijesh azelőtt még sosem hallott Jézusról, és nem is érdekelte. Menekültstátuszra vágyott, de a helyi hatóságok vissza akarták toloncolni Indiába. Egyetlen lelkész maradt, aki továbbra is étellel és ruhával segítette a fogvatartottakat: Karemeno, egy hetednapos adventista lelkész, aki a sok kérdezősködésük után bevallotta nekik, hogy ő éheznek azért, hogy tudjon nekik enni adni. Az edzett hajósok ezen sírva fakadtak. Közülük kilencen még aznap a szívükbe fogadták Jézust. Felállítottak egy sátrat, ahol elkezdték ünnepelni a szombatot.
- Brijesh észrevette, hogy milyen pozitív változások következtek be a nepáliak életében, akik elfogadták Jézust. Egy nap behívták Brijesht a sátorba az istentiszteletre. Imádkoztak érte, a családjáért, a jövőjéért. Brijesh békét érzett a társaságukban. Elfogadott egy Bibliát, olvasni kezdte és imádkozott is.
- Az egyik nepáli barátja arról beszélt neki, hogy ha Jézus nevében imádkozik, akkor választ fog kapni. „Drága Istenem, minden terhemet és gondomat Jézus Krisztusra teszem, Jézus nevében, ámen” – imádkozta. Amikor kinyitotta a szemét, úgy érezte, mintha repülne a magasban. Levette a nyakából az amulettjét és a tengerbe dobta.
- Végül visszakerült Indiába, jelenleg globális missziós úttörőként dolgozik, és a Spicer Adventista Egyetemen tanul, hogy lelkipásztor legyen. Eddigi szolgálata során már négyen adták át az életüket Krisztusnak, és többen készülnek keresztségre. Brijesh szülei is bibliaórákat vesznek.

Szombat: tapasztalni és megélni Isten jellemét

Áttekintés

A szombat korántsem csak 24 órás pihenő, amikor kikapcsolhatunk a munkából, hanem teológiai értelemben is nagyon gazdag és bensőséges idői ajándék a Teremtőtől. Bármennyit tudunk is a hetedik napról, az biztos, hogy akad még felfedeznivaló benne!

Mi köze a szombatnak az oktatáshoz? Gondoljunk vissza, életünk mely időszakában tanultunk a legtöbbet Istenről! A tanulmányainkból, a prédikációkból, a közösségi alkalmakból, az énekekből, a szemináriumokból, az áhítatokból, a tábori összejövetelekből, a szeretetvendégségekből – ezek közül mennyi esett szombatra? Ha belegondolunk, sokunk számára a szombat az az „időgyetem”, amikor útmutatást kapunk, ismereteket sajátítunk el és élethosszig tanulhatjuk Isten országának elveit.

A hetedik nap arra is biztosít időt, hogy újra megtanuljuk azt, amit már elfelejtettünk. A szombati „mannavizsga” igazából bizalomteszt volt Izrael számára, az egyiptomi kerülőút kizökkenése után. Jézus arra fordította a szombatot, hogy újra bemutassa a szentséget általa: enyhítette az emberi szenvedést, nem a tiltásokat előíró hagyományokat helyezte előtérbe (Mt 12:11-12). Briliáns, tömör és velős kijelentése – „*A szombat lett az emberért, nem az ember a szombatért*” – az átformálás és a javító szándék emlékműve (Mk 2:27, ÚRK). Jézus „a szombatnak is Ura”, tehát sokat megtudhatunk az egyikről, ha a másikat tanulmányozzuk (Lk 6:5).

Kommentár

Bizonyágtétel az indítékokról

Gondolkodjunk el egy pillanatra arról, hogyan neveli rá az ember az elméjét és a szívét az Istennek való engedelmességre, beleértve a szom-

bat parancsát is! Úgy tűnik, az évek során jó irányú változás történt abban, amilyen módszerekkel motiváljuk az embereket Isten törvényeinek betartására.

Hangsúlyozhatjuk az engedetlenség negatív következményeit (szenvedés, megkötözöttség, büntetés, halál). Ám használhatunk pozitív motívációt is, amikor vonzó fényben tüntetjük fel az engedelmisséget, amitől az emberek úgy érzik: valami nagy kalandot mulasztanak el, ha elhanyagolják Isten törvényeit.

Egészen világosan kirajzolódott előttem az indítékok közötti különbség, amikor nem adventista keresztényekkel beszélgettem. Egymást nem ismerő két keresztény megtudta, hogy nem hiszek az örökké égő pokolban, és más-más alkalommal mindketten szó szerint ugyanazt a kérdést tették fel nekem, mintha könyvből olvasnák: „Nem veszited el az evangelizáció és a lélekmentés egy hatékony érvét, ha nem beszélsz az örökké égő pokolról?” Emlékszem, mennyire megdöbbentem ezen a megjegyzésen, de ezt magamban tartva elmondtam: szerintem Jézus jelleme és a megváltási terv elég megnyerő érv ahhoz, hogy valóban Istenhez vonzza az embereket. Mindketten elég gyorsan visszakoztak és némi zavarral a hangjukban helyeseltek: „Hát persze, igen, az is működhet.” „Nagyon remélem!” - gondoltam magamban. Az én nézetemre csipőből adott válaszuk gyakorlatilag azt jelentette: „Hogyan tudnád a mennybe vezetni az embereket anélkül, hogy a pokollal fenyegetnéd őket?” Így már látjuk, milyen szoros az összefüggés a teológia és az evangelizálás között.

Ráébredtem tehát arra, talán első alkalommal, hogy az adventista lélekmentésnek - tágabb értelemben véve az oktatásnak -, be kell mutatnia Isten szerető szívét, ami az embereket inkább vonzza, és nem lelki terrorral kell megpróbálni hatni rájuk. Igen, pontosan. Lelki erőszakot értek ezen. Hiszen amennyiben valóban az örökké égő pokolban szenvednek a kárhozatra jutók, akkor mindegy is volna, hogy milyen az Isten. Csak gyorsan árul el a varázsszavakat vagy a hagyományos tanítételeket, hogy elkerülhessem az örökké tartó, kénköves gyötrelmet! Ki tudja, hogy a különböző egyházak padsoraiban ülők hány százaléka hisz efféle érvben? Az adventista oktatás azonban nem él ilyen eszközzel. Persze a második halál, amiből nincs feltámadás, valamint a dönté-

sének utólagos megbánása bizonyos esetekben rávehet valakit arra, hogy komolyan gondolkodjon el a jövőjén. Csakhogy minden negatív pontra jut legalább egy tucatnyi pozitív érv, hogy valaki az alapján cselekedjen, amit vár, nem pedig az alapján, amit el akar elkerülni. Gondoljunk egy boldog házasságra: vajon csak a válással járó fájdalom és a komplikált következmények sokasága tartja együtt a férjet és a feleséget, vagy más is összeköti őket? Most alkalmazzuk ezeket a gondolatokat a szombat kérdéskörének vizsgálatára!

Szentírási szakasz

A négy evangéliumnak összesen 89 fejezete van. Viszonylag könnyű átlátni, ezek melyikében esik szó arról, hogyan értelmezte Jézus a szombatot. 11 ilyen alkalom van. Az evangéliumokban 8-ból 1 fejezet tehát foglalkozik a szombattal. Ez a lényeges adat azonban még fontosabbá válik, ha szem előtt tartunk két ténytet: 1) Jézus annyi mindent vitt véghez, hogy ha az összes tettét leírták volna, akkor János szerint „*maga a világ sem tudná befogadni azokat a könyveket, amelyeket írnának*” (Jn 21:25, ÚRK). 2) A legkorábbi evangéliumokat valószínűsíthetően harmincegynéhány évvel Jézus halála után írták le. Most vessük össze ezt a két ténytet! A keresztények körében van olyan feltételezés, hogy a szombat érvényességének véget vetett Jézus kereszthalála. Ebben az esetben nem volna kissé furcsa, hogy az evangéliumok 1/8 része Jézus szombatreformjával foglalkozik? Amennyiben a szombat elrendelése már 30 éve érvényét veszítette volna, amiről oly sok egyéb forrás írhatott volna Jézus életével foglalkozva, akkor ugyan miért volt ez a téma olyan hangsúlyos az induló egyház számára? A gyors válasz erre legalábbis az, hogy valószínűleg egy ideig még megtartották a keresztények a hetedik napot. Habár igaz, ez a legkevésbé érdekes következtetés. Ennél mélyebb jelentősége is van. Íme néhány lenyűgöző összefüggés a szombat, a megváltás, Jézus és országa között (lásd Gnana Robinson: *The Origin and Development of the Old Testament Sabbath - A Comprehensive Exegetical Approach*. PhD Disszertáció, Hamburgi Egyetem, 1975 június, 413-414. o.).

- 1) Máté és Lukács a nemzetségtáblázatokat a szombatévek hétévenkénti rendszere vagy a hetes szám többszörösét alkalmazó rendszere szerint írta. Máté például háromszor 14 generációt sorol fel, amelyekben Ábrahám, Dávid és Jézus a vezéralakok. Jézus a folytatása és a beteljesítője a megváltási tervnek, ami Izraelben vette kezdetét.

Lukács 77 nemzedéket említ, a teremtéstől kezdve Jézusig. A nemzetségtáblázatok Jézus személyét a teremtéshez kötik, vagyis a megváltás az egész emberiségnek szól, és ez olyan alapvető igazság, amit a szombat jelképez.

- 2) Jézus „a szombatnak is Ura” (lásd Mt 12:8), ami azt jelenti, hogy a szombat a Messiásé, mint ahogyan az Ószövetségben Jahvéé volt. Az Ótestamentumban a szombat a szövetség jele volt, amelyet Isten kötött Izraellel, hogy megtudják: Ő a szombat Ura (Ez 20:20), aki megszenteli őket (2Móz 31:13; Ez 20:12). A szombatot megtartó idegen szintén helyet és örökkévaló nevet kapott Jahve házában (Ézs 56:5), ami „*imádság háza lesz minden nép számára*” (Ézs 56:7). „Ebben az értelemben tehát Isten a szombatot az egész emberiségnek adta, az üdvösségükért.” Jézus újra kiemelte ezeket a pontokat, amikor feltette a kérdést, hogy vajon szabad-e szombaton életet menteni (Mk 3:4) és megszabadítani a szenvedőt kötelékeitől (Lk 13:16). A szombatot az Ószövetség is szorosan összekötötte a megváltással (5Móz 5:15), és ugyanezt tette Jézus az Újtestamentumban.
- 3) Amint az ószövetségi templom a megbocsátás, a szabadítás és a megváltás helyeként szolgált, úgy ma Jézus a megváltás helye, aki nagyobb a templomnál. Megváltása hatalmas erővel nyilvánult meg a gyógyításaiban (a megváltásként fordított *sozo* szó gyakran vonatkozik fizikai gyógyításra, pl. Mt 9:22; Mk 6:56; Lk 17:19). Jézus úgy döntött, hogy szombaton is végzi gyógyító, megváltó tevékenységét (pl. Mk 3:4; Lk 13:10; Jn 5:1, 9). A legtöbb eset bizonyára várható voltna másnapig, de Jézus talán ezzel kívánta bemutatni, hogy elérkezett az Ő országa (Lk 4:16-19; 7:22). Céltudatosan kapcsolta össze a szombatot a megváltással, hogy a szombat a Messiás országának jele legyen.

Gyakorlati alkalmazás

A kommentárban bemutatott gondolatok csak a jéghegy csúcsát képezik, ha arról beszélünk, hogy milyen jelentősége van a szombatnak a Szentírásban. Az adventisták sokat tanítanak a szombat parancsának megtartásáról, de mindig ugyanazzal a néhány igeverssel. Így hajlamosak vagyunk átsiklani a szombat teológiájának mélysége és szélessége felett a Szentírásban. Azonban mielőtt szépen félretennénk a fenti, szombatról szóló eszmefuttatást, mint pusztán adventista próbálkozást

a szombat érvényességének bizonyítására, meg kell jegyezni, hogy ezt a teológiai értekezést, ami összekapcsolja Jézust, a messiási uralmat, az új teremtést és a szombatot, *nem hetednapi adventista írta*. Nem kell adventistának lenni ahhoz, hogy belássuk ezeket az összefüggéseket, csak nyitott szívvel és elmével kell olvasni a Bibliát!

Néhány gyakorlati javaslat, hogy többet megtudjunk a szombatról annál, hogy továbbra is meg kell tartani:

- 1) Olvassunk és hallgassunk komoly teológiai tanulmányokat, amelyeket az egyház Bibliakutató Intézete vagy az Adventista Teológiai Társaság vagy a Főiskola adott ki. Még ha csak 40%-át értjük is annak, amit olvasunk, akkor is tanulunk, és a folyamatos kutatás során nagyobb teret látunk át.
- 2) Szervezzünk bibliacsoportot, kutassuk a szombat témakörével kapcsolatos, nehezebb kérdéseket! Ezzel a módszerrel segíthetjük és támogathatjuk egymást.

AKI SZERETNI TANUL

Anjleena Singh (25), India

Anjleena Singh 14 éves korában döntötte el, hogy ő bizony nem szereti a lelkészeket. Édesanyját egy távoli kórházba szállították kezelésre súlyos vese- és epehólyag-fertőzés miatt. Az édesapja is vele ment, így Anjleena magára maradt otthon 10 éves öccsével, Roshannal. A szomszédok gondoskodtak róluk. Majd a kislány esett ágynak sárgasággal, őt is kórhába vitték. Nagyon egyedül érezte magát ott, hiányzott az édesanyja. Eszébe jutott a gyülekezet is, ahová vasárnaponként a szüleivel járt. Vágyott rá, hogy legalább onnan meglátogassa valaki, de senki sem jött. Tíz nap elteltével a szülei megjelentek, hogy hazavigyék a kórházból. Az édesanyja is felgyógyult.

A kislány hamarosan megtudta, hogy az édesanyját sem látogatta meg senki a kórházban. Senki nem ment el hozzá a gyülekezetből, a lelkész sem. Nagyon csalódott lett és haragudott. Eldöntötte, hogy többé nem megy a gyülekezetbe, egy lelkészben sem fog bízni. Ha valaki csak ezt a szót kiejtette előtte, azonnal elöntötte a méreg.

Eltelt néhány év. Egy napon a nagynénje kereste telefonon Anjleenát, hívta, hogy menjen el hozzájuk, mert az adventista gyülekezetből egy fiatal lelkész meglátogatta őket, és jó lenne, ha ő is találkozna vele. Ez kétszer megisméltódott, de a lány minden alkalommal elutasította a hívást, mondván, hogy nem érdeklí semmilyen lelkész és egyetlen egyház sem. Később meghalt a nagynéni férje, és a temetés után az egész család találkozott a lelkésszel, aki imádkozott értük.

Anjleena szülei és a testvére is járni kezdtek a gyülekezetbe, és 3 hónap után megkeresztelkedtek. Ő továbbra is elzárkózott. Amikor náluk tartották a bibliakört, a lány mindig elvonult egy másik szobába, míg a vendégek el nem mentek, de az ajtón keresztül mindent hallott. Másfél év elteltével egyszer csak odaállt a szülei elé és kijelentette, hogy bibli órákat szeretne venni. Átadta a szívét Jézusnak, de nem csak Jézusnak... Egy év múlva Pradeep lelkész felesége lett! Ma ápolónőként dolgozik. Boldog, mert Isten felhasználja arra, hogy másokat is hozzá vezessen.

A menny, az oktatás és az örökös tanulás

Áttekintés

Sokakban nem tudatosul, milyen furcsa apátiában élnek. Legalább egy tucatnyi célunk van minden adott napon: elvégzendő feladatok, tervezett találkozók. Lefoglal bennünket, hogy a rövid határidős feladatokat kigyűjtjük és nekilássunk az elvégzésüknek. Amikor azonban arra kerül a sor, hogy az életünk célját és az ahhoz vezető utat fogalmazzuk meg, megdermedünk, mint a szarvas az autó fényszórója előtt. Miért van az, hogy az embereket szinte megőrjíti a kedvenc focicsapatuk miatti várakozás és izgalom, ugyanakkor teljesen közönyösek az iránt, hogy milyen örök sorsra jutnak ők vagy a családjuk. Jézus át akart törni ezen a közönyön. Így szólt hallgatóihoz: *„Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig hárt vall”* (Mk 8:36)?

Aki úgy dönt, hogy nem áldozza fel az örök sorsát mulandó örömekért, nem fog csalódní. Új életünket betölti majd Isten jelenléte (Jel 21:3), és Ő kirendeli minden fizikai, lelki szükségletünket (Jel 7:16-17). Jézus arra szánta a földi életét, hogy az Atyáról és az Ő munkájáról tanítson bennünket. Ebből arra következtethetünk, hogy az oktatás folytatódni fog az örökkévalóságon át, ahol nem lesznek csalódások, nem lesz unalom, sem közöny. Nem testetlen lelkek leszünk, amelyek páráként lebegnek, időnként hárfát pengetve. Nem, távolról sem! „És az évek, az örökkévalóság évei folyamán még káprázatosabb, még dicsőségesebb dolgok tárulnak fel Istenről és Krisztusról. Nő a szeretet, a tisztelet és a boldogság, miként a tudás is. Az ember minél többet megtud Istenről, annál jobban csodálja jellemét” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 1985, H. N. Adventista Egyház, 678. o.).

Szentírási szakasz

Nem lehet eléggé hangsúlyozni, hogy milyen dicsőség és öröm vár a földről megmentettekre. Először is ott nem lesz a fájdalomnak semmilyen formája: sem sírás, sem bánat, sem halál (Jel 21:4). Akkor nem okoz már semmi fájdalmat, mert aki a trónon ül, kijelenti: „*Ímé, mindent újjá teszek*” (Jel 21:5). Örökre megsemmisül a szenvedés gyökere, a bűn és annak minden formája, nyoma sem lesz a megváltottak életterében (Jel 21:8). Másodszor pedig a múltbeli szenvedéseinkre is vigaszt nyerünk, hiszen maga Isten „*töröl le minden könnyet a szemeinkről*” (Jel 21:4). Királyok és papok leszünk (Jel 1:6), és az lesz az előjogunk, noha nem érdemeljük meg, hogy vele ülhetünk a trónján (Jel 3:21). Csak elképzeltük, milyen hála és dicsőtítés fog szabadon áradni a szívünkéből, hiszen örökre magasztalni akarjuk Istent és a Bárányt mindenért, amit értünk tett. Látjuk magunkat, amint csatlakozunk a 24 vénhez és leteszük koronánkat Megváltónk lábához (Jel 4:10)? Hogyan lehetne ember-i szavakkal megfelelőképpen leírni egy ilyen jelenetet?

Isten állandó újdonsága

Bármennyire jól hangzik is mindez, vajon mivel fogjuk lefoglalni magunkat? Halandó emberként küszködünk az örökkévalóság fogalmával. Jelen tapasztalatunk azt mutatja, hogy még az egykor kellemesnek tűnő dolgok is elvesztik újszerűségüket az idő múlásával, azonban az új ég és az új föld sosem válik majd unalmassá, és pedig azért nem, mert bár „mindenféle örömmek van lejáratati ideje, Isten azonban... mindig új”. Nincs kétség afelől: szívünket csodálattal fogja eltölteni, hogy láthatjuk Őt, hallhatjuk szavát és tanulhatunk tőle. Gondoljunk arra, hogy évszázadokon keresztül mennyire lekötötte a zsidók és a keresztények figyelmét a Szentírás! Most pedig ébredjünk rá, hogy az Istennel töltött napok mindegyike egy új Bibliát ad majd a kezünkbe, tele sosem hallott információval, amint Istent szemléljük, ahogy újra meg újra találkozik teremtményeivel és ezernyi különböző helyzetben szólja bölcs gondolatait. Akkor fogunk csak igazán ámulni! Persze nem kell az új ég és új föld eljöveteléig várni Isten csodálatával és magasztalásával. Abraham Heschel mondta: „Soha életemben nem kértem Istentől sikert, bölcseséget, hatalmat vagy hírnevet. A rácsodálkozás képességét kértem, és Ő megadta nekem.”

Honnan tudjuk, hogy a menny dicsősége meghaladja minden álmunkat? Onnan, hogy Isten céllal teremtett minket: azért, hogy megismerjük és élvezzük az Ő társaságát az örökkévalóságon keresztül. Tehát hacsak nem gondoljuk Istent ügyetlen tervezőnek, nem kell aggódnunk azért, hogy örök otthonunkban esetleg unalom, közöny vagy egyhangúság lesz. „Isten alkotott minket. Megtervezett, akár az ember egy motort. Az autót úgy tervezték a mérnökök, hogy benzinnel (vagy gázolajjal) működjön, mástól nem fog elindulni és megfelelően működni. Isten pedig úgy tervezte meg az ember szervezetét, hogy vele működjön. Ő maga a lelkünk üzemanyaga, azzal működik” - fogalmazott C. S. Lewis.

Szentírási szakasz

Feltételezhetjük, hogy a rácsodálkozás érzete nagyszerűen motivál a tanulásra. A gyerekeknél megfigyelhetjük, milyen gyakran kíséri kérdések áradata a rácsodálkozást. „Hú! Nézd! Ez hogy történik?” „Miért csinálja ezt?” A titok is tanulásra motivál. Isten titkai sáfárának nevezte magát Pál (lásd 1Kor 4:1). Ki ne akarná hallani és látni, amit Isten közölni kíván vele?

Pál azzal a gondolattal folytatja, hogy amikor az Úr eljön, a dolgok világosabbá válnak számunkra: *„Azért idő előtt semmit se ítéljetek, amíg el nem jön az Úr, aki világosságra hozza a sötétség titkait, és megjelenti a szívek szándékait. Akkor mindenki Istentől kapja a dicséretet”* (1Kor 4:5, ÚRK). A szövegösszefüggésből látható, hogy az apostol ezt a szolgálata védelmében mondta. Ugyan elég szűk értelemben fogalmazta meg ezt a gondolatot, de a szöveget nyilván sokkal több olyan dologra is lehet alkalmazni, amit jelenleg nem látunk teljesen. A teremtett világ csodái maguk is felbecsülhetetlen mértékű kutatás, valamint örömteli felfedezés és tanulás forrásai lehetnek számunkra az örökkévalóságban. És amint már korábban megjegyeztük, Isten kimeríthetetlen tervei, céljai és jelleme is végtelen tanulási lehetőségeket biztosítanak nekünk.

„Amiket szem nem látott, fül nem hallott, és emberi szív meg sem gondolt, azt készítette Isten az őt szeretőknek” (1Kor 2:9, ÚRK) - ez egy másik igehely, amit gyakran használnak a menny elképzelhetetlen dicsőségének szemléltetésére.

Ez az vers sokakban ébresztett izgalmas várakozást, hogy milyen lenyűgöző is lesz a menny. A szöveg kontextusa azonban nem azt a gondolatot erősíti, hogy 1) senki sem látta, amiről itt szó esik, és 2) hogy elsősorban a mennyről volna itt szó, tehát arról, amit Isten készített.

Először is, a kérdéses igevers utáni mondat így hangzik: „*Nekünk azonban Isten kijelentette a Lélek által.*” Tehát amit addig senki sem látott vagy hallott, azt most Isten kijelentette Pálnak és társainak a Lélek által. Azt jelentené ez, hogy Pál a mennyről kapott látomást? Nem valószínű. A megelőző versek Isten bölcsességéről beszélnek, amit titokként rejtett el. Ez a titok pedig a fejezet nyitó gondolatához kapcsolódik, ami Jézus Krisztusról mint megfeszítettéről szól. Ha gyorsan kikeressük Pál leveleiből az „*Isten bölcsessége*” és a „*titok*” szavakat, akkor világosan látjuk, mire utal az apostol azzal, hogy „*szem nem látott, fül nem hallott*”. A megfeszített Jézus Krisztusról szóló evangéliumra és annak csodálatos következményeire irányítja a figyelmet (Ef 1:9-10; 3:3-6, 10-11; Kol 1:26-27; 4:3). Ha megvizsgáljuk ennek az ismert igének a szövegösszefüggését, az nem csökkenti a menny dicsőségét. Ellenkezőleg: csak növeli a dicsőségét, ha ismerjük Istent és a céljait, ahogy azok Jézus Krisztusban teljesedtek. Az apostol kifejti, hogy már most, a Lélek által tapasztalhatjuk ezt a dicsőséget. Ez a mi „a földi mennyország” tapasztalatunk.

Gyakorlati alkalmazás

Ha csak egyféle sors létezne, akkor az elkerülhetetlen lenne, tekintet nélkül arra, hogy mit teszünk vagy mit nem. A Biblia azonban világosan ír arról, hogy kétféle sors létezik (Jn 5:29). Mi döntünk, és a döntés nem is lehetne könnyebb. Nagyszerű úgy kezdeni a napjainkat, hogy már reggel tudatosan meghozzuk ezt a döntést. Ahelyett, hogy rögtön ébredés után a telefon után nyúlunk, megnézzük a Facebook oldalunkat vagy elolvassuk a híreket, miért ne mondanánk ki hangosan - mielőtt az ágyból kitennék a lábunkat -, hogy Krisztus követőiként milyen döntést hozunk!? Valahogy így:

- 1) Ma eldöntöm, hogy Istennel járok.
- 2) Úgy döntök, hogy Krisztus tanítványaként élek, és amit csak lehet, megtanulok tőle.

- 3) Eldöntöm, hogy úgy tekintek másokra, és úgy bánok mindenkivel, ahogyan Jézus tette.
- 4) A szentség teljes örömét választom a bűn mulandó gyönyörei helyett.
- 5) Az örök életet választom az örök halál helyett.
- 6) Úgy döntök, engedem Jézusnak, hogy új teremtéssé tegyen Őbenne.

Kérjük meg a csoport tagjait, hogy fogalmazzanak meg további hasonló, napindító döntést maguknak!

Gyakorlatilag mindent, amit tudunk, tanulás útján sajátítunk el. Ez a megállapítás mutatja, hogy az oktatás és a tanulás alapvető az életben. A cipőfűző bekötésétől kezdve az evangélium ismeretéig mindent azért tudhatunk, mert valaki megtanított rá. A menny is részben azért lesz mennyország, mert a tanulás örökké folytatódik. Ha Istent az első száz évben teljesen meg lehetne ismerni, akkor nem lenne Isten vagy mi volnánk olyanok, mint Ő. Mindkét állítás hamis. Hála Istennek az igazán drága ajándékáért, az örökös tanulásért, aminek Ő az adományozója, de egyben a tárgya is!

JEGYZETEK
